

LARS KEPLER LAZAR

.....
KRIMIROMÁNHOST

LARS KEPLER

LAZAR

LARS KEPLER

EU

LAZAR

.....
BRNO 2018

Lazarus

Copyright © Lars Kepler, 2018

Published by agreement with Salomonsson Agency

Cover photo © Love Lannér

Cover design © Hummingbirds

Translation © Karolína Kloučková, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-738-6 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-739-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-740-9 (Formát MobiPocket)

PROLOG

Světlo z bílé oblohy obnažuje svět v jeho nejodkrytější bezcitnosti. Tak jej musel spatřit biblický Lazar, když vyšel z jeskyně.

Ocelová podlaha duní knězi pod nohama. Jednou rukou se přidržuje zábradlí, ve druhé svírá hůl, s jejíž pomocí vyrovnává houpání.

Šedá mořská hladina se pohybuje ospale jako vzdouvající se plachta.

Trajekt se suně kupředu pomocí zdvojených ocelových lan napnutých mezi oběma ostrovy. Vynořují se z vody, která z nich crčí dolů, a za lodí zase mizí pod hladinou.

Kapitán brzdí, před přídí se tvoří pěna a můstek drnčí o betonové molo.

Když loď narazí do fendrů, kněz zavravorá. Těžké rány se rozléhají palubou.

Přijel sem navštívit bývalého kostelníka Erlanda Linda, protože starý muž nebere telefon a nedorazil ani na adventní bohoslužbu do kostela v Länně, kde se jinak každý rok vídali.

Erland na ostrově Högmarsö stále obývá domek za kaplí, který patří farnosti. Je už sice dementní, ale dostává zapláceno za sekání trávy a sypání písku na cestičky, když jsou namrzlé.

Kněz kráčí po klikaté štěrkové cestě a cítí, jak mu v chladu tuhne obličej. Na dohled nikdo není, ale před kaplí se ozývá pištivý zvuk brusky z doků.

Nemůže si teď vzpomenout, který citát z bible vložil ráno na Twitter. Chtěl o tom Erlandovi něco říct.

Bílá kaple na pozadí tmavých políček a okraje lesa vypadá, skoro jako kdyby byla ze sněhu.

Jelikož je svatyně přes zimu zavřená, zamíří kněz rovnou ke kostelníkovu domku a zahnutou rukojetí hole zaklepe na dveře. Chvilí čeká a pak vejde.

„Erlande?“

Nikdo není doma.

Zuje si boty a rozhledne se. V kuchyni je nepořádek. Kněz odloží sáček se skořicovými šneky na stůl vedle hliníkového kastrolu se zbytky starého jídla — rozpraskané bramborové kaše, zaschlé omáčky a zešedlých masových kuliček.

Bruska dole u vody ztichla.

Kněz vyjde ven, zkusmo stiskne kliku na dveřích kaple a pak nahlédne do otevřené garáže.

Na podlaze leží lopata s hroudami hlíny. Plastový kbelík je plný zrezivělých pastiček na myši.

Holí nadzvedne plachtu zakrývající sněhovou frézu, ale když zaslechne vzdálené zabučení, zarazí se.

Venku dojde až k ruině starého krematoria, které stávalo na kraji lesa. Ve vzrostlé trávě dosud stojí pec s komínem plným sazí.

Kněz pokračuje kolem hromady palet a nedokáže odolat nutkání ohlížet se přes rameno.

Už od okamžiku, kdy nastoupil na trajekt, ho v nitru svírá nepříjemný, zlověstný pocit.

Světlo jako by dnes působilo úplně nepřátelsky.

Podivný zvuk se ozve znovu, tentokrát z větší blízkosti. Zní to jako bučení telete zavřeného v kovové bedně.

Kněz se zastaví a naslouchá.

Okolo panuje ticho, s každým výdechem mu z úst vychází oblak páry.

Za kompostem je země rozblácená a ušlapaná. O strom stojí opřený pytel hlíny.

Kněz vykročí ke kompostu, ale před kovovou trubkou čnící ze země do výšky půl metru se zastaví. Zřejmě označuje hranici pozemku.

Opře se o hůl, zahledí se do lesa a vidí pěšinu zavátou spadaným jehličím a šiškami.

Do korun stromů se opírá vítr, v dálce zakráká vrána.

Kněz se otočí, znovu za sebou zaslechne zvláštní zabučení a zrychlí krok. Mine starou pec a domek, ještě jednou se

ohlédne přes rameno a v tu chvíli si nepřeje nic jiného než se vrátit domů na svou faru a posadit se ke krbu s detektivkou a skleničkou whisky.

Špinavý policejní vůz vyjíždí z centra Osla na vnější městský okruh. Poryvy větru ohýbají vysokou trávu pod svodidly a na keři se třepotá nafouknutý igelitový sáček.

Karen Stangeová a Mats Lystad zareagovali na výzvu komunikačního centra kraje, přestože už je dost pozdě.

Mohli jet po směně domů, místo toho však míří do čtvrti Tveita.

Desítka obyvatel výškového domu si stěžovala na příšerný zápach. Správce se tam už zajel podívat, aby zkontroloval popelnice, ale ty byly čisté. Ukázalo se, že zápach vychází z jednoho bytu v jedenáctém patře. Zevnitř se prý ozývá tichá hudba, ale jeho majitel Vidar Hovland neotevívá.

Policejní vůz projíždí kolem nízkých průmyslových budov.

Za plotem s ostnatým drátem stojí kontejnery, nákladní auta a zásoby posypové soli na zimu.

Výškové domy na ulici Nakkves vei vypadají jako obrovské betonové schody, které někdo povalil na bok a rozdělil na tři části.

Před dodávkou s nápisem *Zámečnictví Morten AS* stojí muž v šedé pracovní kombinéze a mává na ně. Když ho ozáří reflektory auta, stín jeho mávající ruky se protáhne a vyšplhá se po fasádě za ním do výšky několika pater.

Karen sjede ke krajnici, měkce zastaví, zatáhne ruční brzdu, vypne motor a spolu s Matsem vystoupí z vozu.

Obloha už se temní, blíží se večer. Vzduch je chladný, možná začne sněžit.

Oba policisté si se zámečnickem potřesou rukou. Muž je hladce oholený, ale tváře má zešedlé a hrudník propadlý. Pohybuje se nervózně a trhavě.

„Švédská policie dostane hlášení ze hřbitova — našlo se tam tři sta zahrabaných těl,“ zavtipkuje téměř neslyšně s pohledem upřeným do země.

Mohutný správce domu ještě sedí ve svém pick-upu a kouří. „Ten chlapík nejspíš v předsíni zapomněl pytel se zbytky ryb,“ zabručí a otevře dveře auta.

„Kéž by to tak bylo,“ odpoví Karen.

„Bušil jsem na dveře a zkoušel křičet do otvoru na noviny, že zavolám policii,“ řekne a típne cigaretu.

„Udělal jste dobře, že jste nás kontaktoval,“ odpoví Mats.

Během čtyřiceti let tu našli mrtvého člověka jen dvakrát, jednoho na parkovišti, druhého v bytě.

Oba policisté i zámečník následují správce ke vchodu. Uvnitř domu je okamžitě obklopí hnilobný zápach.

Všichni se snaží nedýchat nosem a společně pokračují k výtahu.

„Jedenácté patro je moje oblíbené,“ zabručí správce. „Loni jsme museli z jednoho bytu násilím vstěhovat nájemníky a v roce 2013 tam zase jiný byt vyhořel.“

„Ve Švédsku musí hasiči vždycky tři dny před požárem na místě nacvičovat hašení,“ pronese zámečník tiše další vtípek.

Když všichni vystoupí z výtahu, udeří je do nosu zápach tak strašlivý, že se jim v očích objeví náznak zoufalství.

Zámečník si přetáhne svetr přes ústa a nos.

Karen se snaží potlačit zvedání žaludku. Je to jako nepatrné chvění těsně předtím, než se bránice v hrůze vzepře a vytlačí obsah útrob ven.

Správce ukáže na dveře bytu, druhou rukou si přitom zakrývá nos a ústa.

Karen vykročí, přiloží ucho ke dveřím a naslouchá. Uvnitř je ticho. Policistka stiskne zvonek.

Skrz dveře k nim dolehne jeho měkká melodie.

Náhle se z bytu ozve slabý mužský hlas. Cosi zpívá či recituje.

Karen zabuší na dveře a muž ztichne, ale pak začne znovu, docela opatrně.

„Jdeme dovnitř,“ řekne Mats.

Zámečník přistoupí ke dveřím, odloží si na podlahu těžkou tašku a rozepne zip.

„Slyšíte to?“ zeptá se.

„Ano,“ odpoví Karen.

Dveře vedlejšího bytu se otevřou a v nich se objeví dívka s rozčuchanými světlými vlasy a unavenými kruhy pod očima.

„Jdi domů,“ řekne jí Karen.

„Chci se koukat,“ usměje se děvče.

„Máš doma maminku nebo tatínka?“

„Nevím,“ odpoví dítě a rychle přibouchne dveře.

Místo aby zámečník použil zámečnickou pistoli, odvrta rovnou celý zámek. Kovové špony se kroubí a padají na podlahu. Muž vytáhne zahřáté části cylindru a uloží je do tašky, pak vysune kliku a ucouvne.

„Počkejte tady,“ řekne Mats správci se zámečníkem.

Karen vytáhne zbraň, zatímco Mats rozrazí dveře a zavolá do bytu:

„Policie! Jdeme dovnitř!“

Karen se podívá na pistoli ve své bledé ruce. Na několik vteřin ji pohltí pohled na černý kov, spojené části zbraně — hlaveň, závěr a rukojeť.

„Karen?“

Policistka pohlédne Matsovi do očí, obrátí se k bytu, zvedne pistoli a s rukou před ústy vejde dovnitř.

V předsíni žádné pytle s odpadky neleží.

Zápach musí vycházet z koupelny nebo kuchyně.

Není slyšet nic než došlapování vysokých bot na linoleu a její vlastní dech.

Mine malé zrcadlo v předsíni a vejde do obývacího pokoje. V rychlosti zajistí rohy místnosti a rozhlédne se po chaosu, který tu vládne. Na zemi leží převržená televize, květináče s kapradinami jsou rozbité, pohovka pokrytá velkými dekami je posunutá našikmo, jeden z polštářů je rozříznutý a stojací lampa se válí na podlaze.

Karen obrátí zbraň ke vchodu do koupelny a kuchyně, nechá Matse projít a následuje ho.

Pod těžkými podrážkami jim praská roztříštěné sklo.

Jedno z nástěnných světel je rozsvícené a v jeho záři se vznáší zrnka prachu.

Karen se zastaví a naslouchá.

Mats otevře dveře do koupelny a po chvíli spustí ruku s pistolí dolů. Karen se pokouší nahlédnout dovnitř, ale ve výhledu jí stíní dveře, takže v přítmí nedokáže rozlišit víc než špinavý sprchový závěs. Přistoupí o krok blíž, nakloní se dopředu a trochu strčí do dveří. Slabý paprsek světla pak ozáří tapetu na stěně.

Umyvadlo je celé od krve.

Karen přeběhne mráz po zádech. O vteřinu později za sebou zaslechne hlas starého muže, který jí cosi tlumeně říká, a dostane takový strach, že vyjekne, otočí se dokola a namíří pistolí do chodby.

Nikdo tam není.

Cítí, jak se jí do krve valí adrenalin, vrátí se do obývacího pokoje, uslyší smích a zamíří pistolí na pohovku.

Klidně by se za ní mohl někdo skrývat.

Karen vnímá, že se jí Mats snaží něco říct, ale nedokáže jeho slovům porozumět.

V uších jí tepe krev.

Pomalou postupuje vpřed, přiloží prst na spoušť, cítí, jak se celá třese, a raději si podepře zbraň druhou rukou.

V následující vteřině si uvědomí, že hlas vychází z přehrávače. Starý muž právě začíná zpívat.

Karen obejde pohovku, spustí ruku se zbraní a dívá se na zaprášené kabely a sáček od chipsů.

„Tak jo,“ zašeptá si pro sebe.

Na víku přehrávače leží obal od kompaktního disku s nápisem *Ústav pro jazyk a paměť národa*. Tatáž krátká pasáž nahrávky se přehrává stále dokola. Starý muž těžko srozumitelným dialektem cosi vypráví, směje se, nakonec začne zpívat — *svatební*

veselí na našem dvoře, rozpraskané mísy a prázdné talíře — a pak ztichne.

Mats stojí ve dveřích a mává na ni, aby šla za ním, chce pokračovat do kuchyně.

Venku je skoro tma, záclony se chvějí v teple vycházejícím z radiátoru.

Karen vyjde za kolegou do předsíně, zakolísá a rukou s pistolí se opře o stěnu.

Vzduch je ztěžklý zápachem výkalů a hnijícího masa, výpary jsou tak silné, až jim z nich slzí oči.

Karen slyší Matsovy krátké nádechy a soustředí se, aby jí nevolnost nepřemohla.

Dojde za kolegou do kuchyně a zastaví se.

Na linoleu leží nahý člověk s příliš velkou hlavou a nadmutým břichem.

Těhotná žena s nateklým, šedomodrým penisem.

Mats tiše zaupí a opře se o mrazák.

Karen si v duchu opakuje, že je to jenom šok. Je jí jasné, že ten mrtvý je muž, ale jeho nafouklé břicho a roztažené nohy jí připomněly rodící ženu.

Roztřesenýma rukama zastrčí pistoli do pouzdra.

Tělo se nachází v pokročilém stadiu rozkladu, velké části už jsou téměř oddělené od trupu a mokvají.

Mats přejde místnost a vyzvrací se do dřezu. Zvratky dostříknou až na kávovar.

Hlava mrtvého vypadá jako zčernalá dýně, naražená přímo na ramena. Čelist má úplně oddělenou a hrtan a ohryzek vytlačily nahromaděné plyny obrovskými ústy ven.

Tady došlo ke rvačce, pomyslí si Karen. Muž byl zraněn, protivník mu zlomil čelist, on upadl, uhodil se do hlavy a zemřel.

Mats znovu zvrací a plive hlen.

Z obývacího pokoje se opět ozývá píseň.

Karen zabloudí očima k mužovu břichu, roztaženým nohám a pohlavnímu údu.

Mats je zbrocený potem a ve tváři úplně bledý. Karen si říká, že musí jít za ním a pomoci mu, ale náhle ji kdosi chytí za nohu. Vykřikne hrůzou a zašátrá po pistoli. Pak si však všimne, že je to dívka ze sousedního bytu.

„Tady nemůžeš být, holčičko,“ zasípe.

„Vždyť je to legrace,“ odpoví děvčátko a hledí na ni tmavými očima.

Když Karen vyvádí dítě z bytu zpátky na schodiště, třesou se jí nohy.

„Dovnitř nikdo nesmí,“ řekne správci.

„Jenom jsem otevíral okno,“ odpoví muž.

Karen se vůbec nechce do bytu vracet, už teď je jí jasné, že se jí o tom bude zdát, že se bude po nocích budit s vidinou muže s roztaženými nohama.

Když se vrátí do kuchyně, Mats právě zavírá kohoutek u dřezu a dívá se na ni lesklými očima.

„Jste hotovi?“ zeptá se ho Karen.

„Ano, jenom se ještě podívám do mrazáku,“ odpoví kolega a ukáže na krvavé otisky rukou na madle víka.

Osuší si ústa, otevře mrazák a nakloní se nad něj.

Karen sleduje, jak Mats trhl hlavou, jako by do něčeho narazil, a pak otevřel ústa, ale nevydal ze sebe ani hlásku.

Potácivě ustoupil dozadu a víko se samo přibouchlo takovou silou, až na kuchyňské lince zacinkal hrneček.

„Co tam je?“ zeptá se Karen a blíží se k mrazáku.

Mats se přidržuje okraje dřezu, převrhne plastový rozprašovač na květiny a dívá se na ni. Zorničky se mu stáhly do nepatrných teček a obličej podivně zbledl.

„Nedívej se tam,“ zašeptá.

„Musím vědět, co v tom mrazáku je,“ odpoví Karen a ve vlastním hlase slyší strach.

„Proboha, nedívej se...“

Šero se snáší pomalu a tma je patrná až ve chvíli, kdy se tři skleníky ve Valeriině zahradnictví v Nacce poblíž Stockholmu rozzáří jako lampiony z rýžového papíru.

Teprve tehdy si člověk uvědomí, že je večer.

Valeria de Castrová má vlnité vlasy sepnuté do ohonu, holínky umazané od hlíny a červenou bundu, která ji poněkud tísní v ramenou, má celou špinavou.

U úst se jí sráží dech a vzduch jako by voněl po mrazu.

Pro dnešek je s prací hotová. Stáhne si pracovní rukavice a vydá se do domu.

V horním patře si nechá napouštět vanu a špinavé oblečení hodí do prádelního koše.

Když se otočí k zrcadlu, na čele uvidí velkou šmouhu a na tváři škrábanec od ostružinového šlahounu.

Pomyslí si, že si musí stihnout upravit vlasy, a pousměje se na sebe, aby vypadala veseleji.

Odtáhne sprchový závěs co nejdříve stranou, rukou se opře o kachlíkovou zeď a vlez do vany. Voda je tak horká, že musí chvíli počkat, než se do ní celá ponoří.

Opře si hlavu o okraj, zavře oči a poslouchá, jak z kohoutku na hladinu tu a tam dopadne kapka.

Dnes večer přijede Joon.

Pohádali se, bylo to tak hloupé, cítila se zraněná, ale šlo jenom o nedorozumění, takže už si všechno vyjasnili jako dospělí lidé.

Valeria otevře oči a pozoruje odrazy vodní hladiny na stropě. Dopadající kapky tvoří stále nové a nové kruhy.

Závěs se na tyči trochu posunul, takže přes něj už zase nevidí na dveře koupelny.

S měkkým šplouchnutím vynoří jednu nohu z vody a na okamžik ji nechá spočinout na okraji vany.

Zavře oči, dál myslí na Joonu, pak si ale uvědomí, že téměř usíná, a posadí se.

Valerii zaplavilo takové horko, že musí z vany ven. Postaví se a nechá vodu chvíli jen tak stékat z těla, pokusí se zkontrolovat dveře v odraze zrcadla, ale sklo je úplně zamlžené.

Opatrně vyleze z vany na chladnou podlahu, vezme osušku a otře se.

Pootevře dveře, chvíli počká a pak vyhlédne do chodby. Stíny nehybně stojí na tapetách.

Všude je naprosté ticho.

Nemá strach, ale čas strávený ve vězení ji v určitých situacích naučil ostražitosti.

Vyjde z koupelny a projde chladnou chodbou do ložnice. Ještě se úplně nesetmělo, na obloze je stále patrný obrys o něco světlejších mraků.

Vytáhne z komody čisté kalhotky a navlékne si je, pak otevře skříň, vybere si žluté šaty a položí je na postel.

Z přízemí se ozve nějaký šramot.

Valeria strne.

Nedýchá, jenom nehybně stojí a naslouchá.

Co to mohlo být?

Joona má přijít na návštěvu asi až za hodinu a ona připravuje jehněčí filety na čerstvém koriandru.

Valeria přistoupí k oknu a začne stahovat roletu. Najednou si všimne, že vedle skleníku stojí nějaký člověk.

Ucouvne a pustí šňůrku rolety, která vyletí zpátky nahoru.

Rychle zhasne lampičku a vrátí se k oknu.

Venku nikdo není.

Valeria si je téměř jistá, že tam ve stínu lesa naprosto nehybně stál nějaký muž.

Byl hubený, vypadal jako kostra a díval se nahoru přímo na ni.

Okna skleníků se lesknou vysráženými kapkami vody. Nikdo tam není. Nesmí si dovolit bát se tmy, to prostě nejde.

V duchu si řekne, že pokud dobře viděla, musel to být nějaký zákazník nebo dodavatel, který se schoval, když se objevila nahá v okně.

Stává se celkem často, že někdo přijede až po zavírací době.

Valeria vezme do ruky mobil, má ho však úplně vybitý.

Rychle si natáhne dlouhý červený župan a jde dolů. Poté co sejde několik schodů, ucítí na kotnících chladný průvan. Když sestoupí do haly, uvidí, že domovní dveře jsou otevřené dokořán.

„Haló?“ zavolá tiše.

Na koberci v chodbě leží naváté listí. Valeria vklouzne naboso do holínek, z police na klobouky vezme velkou baterku a vyjde ven.

Kráčí po cestě ke skleníkům, zkouší dveře a svítí baterkou mezi řady rostlin uvnitř. Jejich temné listy v kuželu světla září světlezelenou barvou. Odrazy a stíny kloužou po skleněných stěnách.

Valeria obejde nejvzdálenější skleník. Okraj lesa je černý. Pod vahou jejích kroků praská namrzající tráva.

„Můžu pro vás něco udělat?“ zeptá se hlasitě a posvítí mezi stromy.

Ozářené kmeny jsou šedavě bledé. O kus dál mezi stromy je už jenom tma. Valeria projde kolem starého zahradního kolečka a ucítí pach rzi. Opatrně přejíždí kuželem světla ze stromu na strom.

Okolní tráva se zdá nedotčená. Dál svítí proti stromům. Hluběji mezi kmeny najednou spatří cosi ležet na zemi. Vypadá to jako nějaký špalek zakrytý šedou dekou.

Světlo baterky slábne, Valeria s ní zatřese a jde blíž.

Odstrčí větev, cítí, jak jí srdce zrychleně buší a baterka se chvěje v ruce.

Skoro to vypadá, jako by pod dekou leželo lidské tělo bez jedné nebo možná bez obou paží.

Musí nadzvednout deku a podívat se.

V lese je naprosté ticho.

Pod holínkou jí praskne suchá větvička a okraj lesa zniče-
honic zalije bílé světlo. Přibližuje se zezadu a pohybuje se do
strany, takže dlouhé a úzké stíny stromů kloužou společně
s jejím stínem po zemi.

Joon Linna dojede autem až k zadnímu skleníku. Úzkou rozpraskanou asfaltovou cestu lemuje vysoká tráva a nízký les.

Joon spočívá jednou rukou na volantu.

Má zamyšlený výraz a opuštěný pohled, šedý jako zamrzlé moře.

Vlasy má ostříhané nakrátko, protože jakmile si je nechá růst o něco déle, trčí mu do všech stran.

Je vysoký a jeho svaly svědčí o desítkách let tvrdého tréninku, při němž spolupracují všechny svalové skupiny, šlachy i vazy.

Na sobě má tmavomodré sako a bílou košili, u krku rozepnutou.

Na sedadle spolujezdce leží kytice rudých růží.

Než začal Joon Linna studovat vysokou školu policejní, byl vojákem, členem speciální operační jednotky a v Nizozemsku absolvoval špičkový výcvik v nekonvenčním boji nablízko, používání inovativních zbraní a vedení městské guerillové války.

Od té doby, co se stal komisařem státní kriminální policie, vyřešil víc komplikovaných případů vražd než kdokoli jiný v celé Skandinávii.

Když byl odsouzen ke čtyřletému odnětí svobody, mnozí byli přesvědčeni, že rozhodnutí stockholmského soudu nebylo spravedlivé.

Joon se proti rozsudku neodvolal. Věděl, že kvůli záchraně přítele opravdu hodně riskoval.

Letos na podzim Joonovi trest zmírnili z odnětí svobody na obecně prospěšnou práci. Slouží jako policista ve stockholmské čtvrti Norrmalm. Má půjčený jeden z obecních bytů na ulici Rörstrandsgatan naproti kostelu Filadelfiakyrkan. Už za pár týdnů se vrátí do služby jako kriminální komisař

a dostane zpátky svou pracovnu v budově policejního ředitelství.

Joona stočí volant, zaparkuje, vystoupí z vozu a zůstane stát potmě v chladném vzduchu.

Ve Valeriině malém domku se svítí a vstupní dveře jsou dokořán.

Světlo z kuchyňského okna dopadá na holé větve převislých bříz a namrzlý trávník.

Od lesa se ozve zapraskání a Joona se otočí. Ve tmě mezi stromy se pohybuje slabé světlo a pod blížícími se kroky šustí listy.

Joona jednou rukou opatrně rozepne pouzdro pistole.

Ukročí stranou do tmy, za okamžik však uvidí Valerii, jak vychází z lesa s baterkou v ruce. Na sobě má červený župan a holínky. Je bledá a má vlhké vlasy.

„Co děláš v lese?“ zeptá se jí.

Valeria na něho vrhne zvláštní pohled, jako by byla myšlenkami kdesi daleko.

„Jen jsem šla zkontrolovat skleníky,“ odpoví.

„V županu?“

„Jsi tu brzo,“ namítne Valeria.

„Já vím, je to neslušné. Ale snažil jsem se jet pomalu,“ řekne Joona a podá jí květiny.

Valeria poděkuje, upře na něj své velké tmavohnědé oči a pozve ho dovnitř.

V kuchyni to voní římským kmínem a bobkovým listem a Joona řekne něco o tom, že má hlad, ale vzápětí toho zalituje a zakoktá, že je tu brzy a že s jídlem kvůli němu nemusejí spěchat.

„Bude to hotové za půl hodiny,“ usměje se Valeria.

„Výborně.“

Valeria odloží květiny na stůl a dojde k troubě. Zvedne víko pekáče, zamíchá obsah, nasadí si brýle a nahlédne do kuchařky. Potom z prkýnka přisype do jídla nasekanou petrželku a koriandr.

„Zůstaneš přes noc?“

„Jestli ti to nevadí...“

„Myslela jsem to tak, jestli si můžeš dát trochu vína,“ řekne Valeria a zčervená.

„Pochopil jsem to.“

„Pochopil jsi to,“ opakuje po něm a napodobuje přitom jeho finský přízvuk.

„Jo.“

Valeria přinese ze skříňky dvě skleničky, otevře láhev vína a nalije.

„Ustlala jsem ti v pokoji pro hosty. Máš tam připravený ručník a kartáček na zuby.“

„Díky,“ odpoví Joon a zvedne skleničku.

Mlčky si přítuknou, ochutnají víno a pohlédnou jeden na druhého.

„Tohle se ve vězení nesmělo,“ řekne Joon.

Valeria zkontroluje uříznuté stonky růží, dá kytici do vázy a potom zvázní.

„Chtěla bych ti to říct hned,“ začne a utáhne si pásek starého županu. „Promiň, že jsem tak reagovala.“

„Už ses přece omluvila,“ odpoví Joon.

„Chtěla jsem ti to říct do očí... Když jsem pochopila, že jsi pořád u policie, chovala jsem se hloupě a nedospěle.“

„Myslela sis, že jsem lhal, ale...“

„Nejenom to,“ skočí mu do řeči a začervená se.

„Každý má rád policajty?“

„Ano,“ odpoví Valeria a potlačuje úsměv, takže se jí kůže na bradě nakrčí.

Znovu zamíchá jídlo, přiklopí ho a trochu sníží teplotu.

„Nechceš s něčím pomoci?“

„Ne, já jenom... chtěla jsem si upravit vlasy a nalíčit se, než dorazíš. Takže to půjdu udělat teď.“

„Dobře.“

„Chceš počkat tady, nebo půjdeš se mnou?“

„Půjdu s tebou,“ usměje se Joon.

Vezmou si skleničky s vínem a pokračují do ložnice. Na ustlané posteli leží žluté šaty.

„Posaď se do křesla,“ zamumlá Valeria.

„Díky,“ řekne Joon a posadí se.

„Teď se nedívej.“

Joon se otočí stranou a Valeria si sundá župan, natáhne si šaty a od pasu nahoru začne zapínat knoflíčky.

„Moc často šaty nenosím, jenom někdy v létě, když jedu do města,“ řekne svému odrazu v zrcadle.

„Neskutečně ti to sluší.“

„Nech toho,“ usměje se Valeria a zapne poslední knoflíčky na prsou.

„To nejde,“ odpoví Joon.

Valeria přistoupí blíž k zrcadlu a začne si sponkami připínat vlhké vlasy na zátylku.

Potom se nakloní dopředu a nanáší si rtěnku. Joon pozoruje její dlouhý krk.

Valeria se posadí na postel a začne si nasazovat náušnice odložené na nočním stolku. Zastaví se uprostřed pohybu a pohlédne Joonovi do očí.

„Myslím, že jsem tak zareagovala kvůli tomu, co se tehdy stalo v nákupním centru Mörby... Ještě teď se za to stydím,“ řekne tiše. „Radši si ani nepředstavuju, co sis o mně tehdy musel myslet.“

„Byl to jeden z mých prvních zásahů u stockholmské policie,“ odpoví Joon a sklopí oči.

„Byla jsem fetačka.“

„Každý člověk má svoji cestu, tak to prostě je,“ řekne Joon a pohlédne jí do očí.

„Ale bylo ti mě líto. Viděla jsem to... a vzpomínám si, že jsem se tím snažila pohrdat.“

„Vždyť víš, znal jsem tě jenom z gymplu... Neodpovědělas mi na několik dopisů, pak jsem šel na vojnu a skončil v zahraničí.“

„A já ve vězení.“

„Valerie...“

„Ne, jen... je to tak nesmyslné, mít za sebou všechna ta špatná rozhodnutí... A teď jsem málem všechno mezi námi znovu zničila.“

„Prostě jsi nebyla připravená na to, že bych mohl u policie pokračovat,“ řekne Joona klidně.

„Víš vůbec, za co mě zavřeli?“

„Četl jsem rozsudek a nebylo to nic horšího, než co jsem udělal já.“

„Dobře, jen abys věděl, že nejsem žádná hodná holka.“

„Ale jsi,“ namítne Joona.

Valeria se na něho dál dívá, jako by čekala, že spatří ještě něco víc, jako by existovalo cosi skrytého, co každou chvíli vyjde najevo.

„Joona,“ řekne pak vážně. „Vím, že žiješ s pocitem, že být s tebou je pro ostatní nebezpečné, že své blízké vystavuješ riziku.“

„Ne,“ zašeptá Joona.

„Dlouho jsi to měl těžké, ale nikde není psáno, že to tak musí být napořád.“

Joona dojídá poslední sousto, přestože už je naprosto sytý, a Valeria vytírá dno talíře kouskem chleba. Sedí spolu u kuchyňského stolu, vázu s růžemi odložili na linku, aby na sebe viděli.

„Pamatuješ si, jak jsme spolu chodili na veslování?“ zeptá se Valeria a dolije zbytek vína z láhve do Joonovy skleničky.

„Na to léto vzpomínám docela často.“

Bylo parné léto a oni se rozhodli, že společně přenocují na ostrůvku, který si vyhlédli. Ležel porostlý měkkou trávou v jedné zátocce a nebyl o moc větší než manželská postel. Nebylo na něm nic než jediná skalka a pět stromů.

Valeria otře z okraje své skleničky rtěnku.

„Kdoví jak by pokračovaly naše životy, kdyby tehdy nezačalo hřmít.“

„Na gymplu jsem do tebe byl úplný blázen,“ řekne Joona a pomyslí si, že ho tentýž pocit zaplavil znovu.

„Pro mě to asi nikdy neskončilo,“ odpoví Valeria.

Joona položí svoji ruku na její, ona k němu zvedne lesklé oči a potom si ulomí kousek chleba.

Joona si otře ústa ubrouskem a opře se, až v židli zapraská.

„A co Lumi?“ zeptá se Valeria. „Daří se jí v Paříži dobře?“

„Mluvil jsem s ní v sobotu, byla veselá a chystala se na nějaký večírek v Perrotinu, což je galerie, kterou bych zřejmě měl znát... A já jsem se jí začal vyptávat, jestli se tam zdrží dlouho a jak se dostane domů.“

„Starostlivý tatínek,“ podotkne Valeria pobaveně.

„Řekla, že si asi zavolá taxík. Nejspíš se jí moc nelíbilo, když jsem jí připomněl, že se má posadit přímo za řidiče a připoutat se.“

„Aha,“ usmívá se Valeria.

„Už se chtěla rozloučit, ale já jsem si nemohl pomoci a ještě jsem jí řekl, aby vyfotila taxikářovu licenci a fotku mi poslala, a tak dále.“

„A poslala ti ji?“

„Ne,“ zasměje se Joono.

„Mladým starostlivost nevadí, ale nedůvěra ano...“

„Já vím, ale prostě nemůžu jinak. Nedaří se mi přestat uvažovat jako policajt.“

Dál sedí spolu, dopíjejí zbytky vína ve skleničkách, baví se o zahradnictví a Valeriiných synech.

Když Joono poděkuje za večeři a začne sklízet ze stolu, za okny kuchyně už panuje neproniknutelná tma.

„Chceš ukázat pokoj pro hosty?“ zeptá se Valeria zastřeně.

Vstanou a Joono se uhodí do hlavy o stínidlo lustru, až to kovově zaduní. Společně vystoupají po schodech nahoru a vejdou do malého pokojíku s okny v hlubokých výklencích.

„Pěkné,“ řekne Joono a zůstane stát těsně za ní.

Valeria se otočí, pak zaskočená jeho nečekanou blízkostí o krok ustoupí a podivným gestem ukáže ke skříni.

„Najdeš tam další polštáře... a deky, kdyby ti byla zima.“

„Díky.“

„Ale taky můžeš spát v mojí posteli, jestli chceš,“ zašeptá Valeria, vezme ho za ruku a vede ho za sebou.

Na prahu ložnice se k němu otočí, postaví se na špičky a políbí ho. Joono polibek opětuje, obejmě ji a skoro ji zvedne do vzduchu.

„Uděláme si z peřiny stan?“ zašeptá Joono.

„Tak jsme to vždycky dělávali,“ usměje se Valeria a srdce se jí rozbuší ještě divočeji.

Rozepne Joonovi košili a stáhne mu ji z ramen, rukama sevře jeho bicepsy a podívá se na něj.

„Zvláštní... pamatuju si tvoje tělo, ale tehdy jsi byl jen vysoký, neměl jsi takové svaly ani žádné jizvy.“

Joono jí rozepne šaty, políbí ji na ústa a na krk pod uchem a prohlíží si ji.

Je štíhlá a má malá prsa.

Pamatuje si její tmavé bradavky.

Teď má na obou ramenou tetování a svalnaté paže plné škrábanců od trnitých keřů.

„Valerie... jak můžeš být tak krásná...“

Valeria si stáhne kalhotky, nechá je sklouznout na podlahu a vystoupí z nich. Chloupky má černé a kudrnaté.

Když mu začne rozepínat kalhoty, třesou se jí prsty. Nemůže přijít na to, jak zapínání funguje, a nakonec musí zabrat větší silou.

„Promiň,“ zachichotá se.

Když si Joona stáhne kalhoty, Valeria se červená a snaží se moc nedívat.

Společně zvednou velkou přikrývku a posadí se pod ni. Zasmějí se, v chabém světle se dívají jeden na druhého a znovu se začnou líbat.

Převalí se na bok, odhrnou deku a oba se zase cítí jako náctiletí. A přece je to jiné. Jsou si vzájemně cizí, ale zároveň zvláštním způsobem důvěrně známí.

Valeria vzdychne, když ji Joona políbí na ústa. Lehne si na záda a setká se s pohledem jeho šedých očí. V srdci cítí záplavu divokého štěstí.

Líbá ji na prsa a opatrně saje bradavku. Valeria si přitáhne jeho hlavu k sobě a on slyší rychlé úder jejího srdce.

„Pojď,“ zašeptá Valeria, přitáhne si ho na sebe, a když se na ni Joona položí, roztáhne nohy.

Joona se na ni nemůže přestat dívat. Její vážné oči, pootevřená ústa, jamka pod krkem, krk a stín klíční kosti.

Valeria si ho k sobě přitáhne a cítí jeho tvrdost, když do ní proniká.

Pod jeho tíhou se boří hlouběji do matrace, cítí tah ve slabínách, jak jí odtlačuje nohy od sebe.

Joona vnímá její obklopující, vlhké teplo, a když změní směr pohybu, zalapá po dechu.

Valeria otevře oči a vidí mu ve tváři slast, vidí jeho touhu.

Rytmicky proti němu prohýbá tělo a slabé světlo jí stéká po prsou, břicho a bocích.

Dech se jí zrychlí, nadzvedne boky, zakloní hlavu a zavře oči.

Přikrývka se svezla na podlahu.

Hladina vody ve skleničce na nočním stolku se pohupuje a vrhá na strop elipsovité odlesky.

Je neděle. Jeden z prvních dnů nadcházející zimy je tak temný, až se skoro zdá, že slunce už zapadlo. Joonu u Valerie strávil dvě noci, ale v pondělí musí zase normálně do práce.

Valeria sedí u psacího stolu v ložnici a prochází si v notebooku objednávky.

Když zaslechne motor příjíždějícího auta, vyhlédne z okna a spatří Joonu, jak odkládá lopatu do kolečka a mává bílému jaguaru, který se blíží po šterkové cestě.

Joonu se snaží Nālenovi naznačit, aby zastavil, ale je to marné, jaguar najede předními koly přímo do řady osázených plastových květináčů. Ozývá se praskání a od kol odletuje vlhká zemina. Vůz zastaví jedním kolem na vysokém obrubníku.

Valeria stojí u okna a sleduje, jak z nakloněného vozu vystupuje vysoký muž s brýlemi. Má orlí nos, nakrátko oholené šedé vlasy a pod rozepnutým kabátem bílý lékařský plášť.

Nālen je profesorem soudního lékařství na Karolínském institutu a ve svém oboru je jedním z předních odborníků v celé Evropě.

Joonu si se starým přítelem potřese rukou a pomyslí si, že vypadá ještěbledší než obvykle.

„Měl bys mít něco na krku,“ řekne Joonu a pokusí se Nālenovi zapnout límec.

„Anja mi dala adresu,“ spustí Nālen, aniž Joonův úsměv opětuje. „Musím s tebou...“

Když na schodech spatří Valerii, okamžitě zmlkne.

„Co se stalo?“ zeptá se Joonu.

Nālenovy rty úplně ztratily barvu a v očích má uštváný výraz.

„Musím s tebou mluvit o samotě.“

Valeria dojde až k nim a podá vysokému muži ruku.

„To je Valeria,“ představí ji Joonu.

„Profesor Nils Åhlén,“ odpoví Nālen formálně.

„Těší mě,“ usměje se Valeria.

„Potřebujeme si promluvit,“ vysvětlí jí Joona. „Můžeme se posadit v kuchyni?“

„Samozřejmě,“ přikývne Valeria a vykročí za nimi k domu.

„Mrzí mě, že vás ruším zrovna v neděli,“ řekne Nâlen.

„To je úplně v pořádku, taky nahoře trochu pracuju,“ odpoví Valeria a pokračuje po schodech do patra.

„Nechod' dolů,“ požádá ji Joona. „Až budeme hotovi, zavolám tě.“

„Dobře.“

Joona zavede Nâlena do kuchyně a vyzve ho, aby se posadil. Ve sporáku praská oheň.

„Dáš si kávu?“

„Ne, díky... nechci...“

Odmлčí se a klesne na židli.

„Jak se vlastně máš?“

„O mě nejde,“ odpoví Nâlen ustaraně.

„A co se teda stalo?“

Nâlen uhne pohledem a dlaní pohladí desku stolu.

„Jsem v úzkém kontaktu s kolegy z Norska,“ začne pomalu. „A právě jsem mluvil s člověkem z norského Ústavu národního zdraví... Jejich oddělení soudní patologie a klinického soudního lékařství teď pod ně spadá.“

„To vím.“

Nâlen ztěžka polkne, sundá si brýle, roztěkaně je zkusí vyčistit a znovu si je posadí na nos.

„Joono, sedím tu s tebou a vůbec nevím, jak ti to mám říct... tak, abys ne...“

„Řekni mi, co se stalo.“

Joona nalije do skleničky vodu a postaví ji před Nâlena.

„Dozvěděl jsem se, že norská kriminálka převzala od oslofské policie vyšetřování pravděpodobné vraždy... Našli mrtvého muže v jeho vlastním bytě. Všechno nasvědčovalo obvyklému scénáři se rvačkou, ale když otevřeli mrazák, uvnitř objevili části těl spousty lidí... zmražené v různých stadiích

rozkladu... Pracují s teorií, že ten mrtvý byl dosud neznámý vykradač hrobů... a zřejmě nekrofil a kanibal... Každopádně jako obchodník se starožitnostmi objížděl trhy a aukce a pak v těch místech otevíral hroby a odvážel si trofeje.“

Nålen se napije vody a třesoucím se prstem si otře kapky z horního rtu.

„A co to má společného s námi?“

„Nechci, aby tě to teď rozrušilo,“ řekne Nålen a poprvé se Joonovi podívá do očí. „Ten mrtvý měl v mrazáku Summinu lebku.“

„Mojí Summy?“

Joona se opře o kuchyňskou linku, převrhne láhev od vína, ale ani si nevšimne, že se skutálela do dřezu se špinavým nádobím. V uších mu hučí a před očima se míhají vzpomínky na manželku.

„Víš to jistě?“ zašeptá a zaletí pohledem ven ke skleníkům.

Nålen si upraví brýle na nose a začne mu vyprávět, jak se policie snaží porovnávat DNA z částí těl v mrazáku s policejními registry Europolu a Finska a skandinávských zemí.

„Našli Summiny zubařské záznamy... a protože jsem úmrtí list vypisoval já, zavolali mi.“

„Rozumím,“ odpoví Joona a posadí se na židli naproti příteli.

„Našli u něho doma zápisy ze všech cest... V půlce listopadu byl na aukci v Gällivare... to není tak daleko od Summina hrobu.“

„Víš to jistě?“ opakuje Joona.

„Ano.“

„Můžu vidět fotky?“

„Ne,“ zašeptá Nålen.

„To je dobrý,“ řekne Joona a pohlédne Nålenovi do očí.

„Nedělej to.“

Joona už však otevřel Nålenovu tašku a vytáhl desky s dokumenty od norské kriminální policie. Pokládá na stůl jednu fotografii za druhou.

První snímek ukazuje pohled dolů do otevřeného mrazáku. Z bílé ledové hroudy trčí šedé dětské chodidlo. Vedle vousatého obličejce ledem prosvítá vypreparovaná páteř a krvavý jazyk.

Joona prolisťuje fotografie částí těla vyrovnaných na kovové lavici. Vyříznuté srdce v pokročilém stadiu rozkladu, lýtko oddělené u kolenní hlavice, celé nemluvně, tři čisté lebky, zuby a kompletní trup s prsy i pažemi.

Zničehonic do kuchyně vstoupí Valeria a postaví do dřezu dva hrnky od kávy.

„Sakra!“ vykřikne Joona a pokouší se fotografie skrýt, přestože je jasné, že už je zahlédla.

„Promiň,“ zamumlá Valeria a pospíchá pryč.

Joona vstane, opře se rukou o zeď, pohlédne z okna ven ke skleníkům a potom se očima vrátí ke snímkům.

Summina lebka.

Je to jenom náhoda, říká si v duchu. Vykradač hrobů nevěděl, co byla Summa zač. Z náhrobního kamene se to vyčíst nedá a není to zaznamenáno ani v žádném registru.

„Co o pachateli víme?“ zeptá se a slyší Valeriiny kroky na schodech.

„Nic, nemají žádné stopy.“

„A o oběti?“

„Nejspíš došlo k hádce. Když zemřel, měl vysokou hladinu alkoholu v krvi.“

„A není divné, že policie nenašla žádné stopy po tom druhém?“

„Na co myslíš, Joono? Co tě napadá?“ zeptá se Nâlen napjatým hlasem.

Když Joona přijde nahoru a zaklepe na dveře, Valeria sedí u počítače.

Otočí se k němu a bledé světlo z okna dodává jejím vlasům kaštanově červený lesk.

„Nálen už odjel,“ řekne Joona tiše. „Promiň, že jsem byl naštvaný. Nechtěl jsem, abys to musela vidět.“

„Nejsem přecitlivělá,“ odpoví Valeria. „Vždyt víš, že mrtvol už jsem viděla spoustu.“

„Ale tohle bylo něco víc než jen části těl... Je to osobní,“ dodá Joona potichu.

Ve Stockholmu existuje rodinná hrobka s nápisy *Summa Linnová* a *Lumi Linnová*, jejich popel však v urnách pod zemí není. Smrt Joonovy ženy a dcery byla fingovaná a obě potom ve skutečnosti mnoho let žily s novou identitou na tajném místě.

„Pojďme do kuchyně, ohřejeme si polévku,“ řekne Valeria po chvíli.

„Cože?“

Valeria ho obejmě, on jí položí paže kolem pasu a opře si tvář o její hlavu.

„Pojďme se dolů najíst,“ opakuje Valeria tiše.

Když přijdou do kuchyně, vytáhne z ledničky polévku, kterou předtím uvařili, a postaví hrnec na sporák. Když však rozsvítí světlo na digestoři, Joona přistoupí blíž a zase zhasne.

„Co se stalo?“ zeptá se Valeria.

„Někdo vykradl Summin hrob a...“

Joona se odmlčí, odvrátí oči a Valeria pozoruje, jak si z tváří utírá slzy.

„Plakat se smí,“ řekne opatrně.

„Vlastně ani nevím, proč se mě to tak dotklo... Nějaký muž vykopal její hrob a odvezl lebku do Osla.“

„Panebože,“ zašeptá Valeria.

Joona se postaví k oknu a dívá se směrem ke skleníkům a dál k lesu. Valeria si všimla, že zatáhl závěsy v obývacím pokoji a na starý servírovací stůl položil nůž.

„Přece víš, že Jurek Walter je mrtvý,“ řekne vážně.

„Ano,“ zašeptá Joona a zatáhne záclonu na okně v kuchyni.

„Chceš o tom mluvit?“

„Nedokážu to,“ odpoví Joona chraptivě a obrátí se k ní.

„Dobře,“ přikývne Valeria zamyšleně. „Ale nemusíš mě chránit, já to zvládnu. Když mi všechno povíš, slibuju... Víím, cos udělal, abys Summu a Lumi zachránil, takže chápu, že Jurek Walter musel být strašlivý.“

„Byl horší, než si kdokoli dovede představit... dokázal vykotlat z člověka celé nitro... až zůstal úplně prázdný.“

„Ale víš přece, že už je to pryč,“ zašeptá Valeria a pokusí se ho dotknout. „Můžeš se cítit bezpečně, Jurek je mrtvý.“

Joona přikývne.

„Byla to jen silná vzpomínka... Když jsem se dozvěděl, co se stalo se Summiným hrobem, měl jsem pocit, jako by na mě znovu dýchl.“

Joona se vrátí k oknu a podívá se přes záclonu ven. Valeria v potmělé kuchyni pozoruje jeho záda.

Když se po chvíli spolu posadí ke stolu, požádá ho, aby pokračoval ve vyprávění o Jurku Walterovi. Joona položí ruce na stůl, aby zastavil jejich třas, a tiše se rozpovídá:

„Jeho diagnóza zněla... nespecifikovaná schizofrenie, chaotické myšlení a akutní psychotický stav s bizarními a velmi násilnickými sklony. To ale vůbec nic neznamená... on nikdy schizofrenní nebyl... jedině, o čem jeho diagnóza vypovídá, je strach psychiatra, který ten posudek psal.“

„Byl to vykradač hrobů?“

„Ne,“ odpoví Joona.

„Tak vidíš,“ řekne Valeria a pokusí se o úsměv.

„Jurek Walter by se o žádné trofeje nikdy nezajímal. Nebyl perverzní... ale jeho vášní bylo ničení lidí, ne zabíjení nebo mučení... Nad tím by sice nezaváhal, ale aby mu člověk

porozuměl, je třeba vědět, že chtěl zničit nitro své oběti, uhasit v ní plamen života...“

Joona se jí pokouší vysvětlit, že Jurek chtěl své oběti připravit o všechno a pak přihlížet, jak budou dál žít — chodit do práce, jíst, dívat se na televizi —, až do toho strašlivého okamžiku, kdy si uvědomí, že už jsou vlastně mrtví.

Sedí spolu potmě a Joona jí vypráví o Jurku Walterovi. Přestože to byl v severní Evropě nejhorší sériový vrah všech dob, veřejnost o něm nemá tušení, protože všechny dokumenty, které se jeho osoby týkají, jsou přísně tajné.

Joona Valerii popisuje, jak se společně s kolegou Samuellem Mendelem dostali Jurkovi na stopu.

Začali střídavě hlídkovat po nocích před bytem ženy, jejíž děti zmizely za okolností, které připomínaly ostatní svědectví.

Vypadalo to, jako by se propadly do země.

Vzorec, který se jim podařilo odkrýt, byl takový, že až příliš mnoho lidí, kteří v posledních letech zmizeli, patří k rodinám, v nichž se ztratili i další členové.

Joona se odmlčí a Valeria sleduje, jak znovu sepne ruce, aby se mu přestaly třást. Uvařila čaj a postavila na stůl dva plné hrnky. Čeká, až bude Joona pokračovat.

„Už několik týdnů tálo,“ naváže Joona. „Ale přes den znovu nasněžilo... na zbytku starého sněhu ležela vrstva nového...“

O posledních hodinách, než ho přišel Samuel vystřídat, Joona nikdy s nikým nemluvil.

Na temném okraji lesa stál hubený muž a díval se vzhůru k oknům, za nimiž spala žena, jejíž děti zmizely.

Jeho klidný obličej byl propadlý a vrásčitý.

Joona si pomyslel, že pouhý pohled na ten dům muže naplňuje tak spokojeným klidem, jako by už svou oběť odtáhl do lesa.

Ta drobná postava nedělala nic jiného, než že se dívala. A pak se otočila a zmizela.

„Tehdy jsi ho viděl poprvé,“ řekne Valeria a položí svou ruku na jeho.

Joona zvedne oči a uvědomí si, že se odmlčel. Přikývne a vypráví, jak oba se Samuelem vystoupili z auta a vydali se po čerstvých stopách.

„Běželi jsme podél starých kolejí do parku Lill-Janskogen...“

Ve tmě mezi stromy se jim však mužovy stopy ztratily, na jednu před nimi prostě nebyly a oni se museli vrátit.

Když šli podél kolejí, zničehonic zřetelně uviděli místo, kde hubený muž zamířil přímo do lesa.

Země pod čerstvým sněhovým popraškem byla vlhká, takže stopy jeho bot zčernaly. Před půlhodinou byly ještě bílé a ve slabém světle neviditelné, nyní se však v kontrastu s okolním sněhem ostře rýsovaly.

Pokračovali hluboko do lesa, kde zaslechli naříkavý ženský hlas.

Znělo to jako osamělý pláč z pekla.

Mezi stromy zahlédli pronásledovaného. Stál u mělké jámy, kolem níž se černala čerstvě vykopaná hlína. Vyhublá a špinavá žena se stále dokola snažila vylézt z jakési bedny. S pláčem se drala nahoru, ale pokaždé když se zapřela, aby vylezla ven, ji muž zatlačil nazpátek.

Vytáhli zbraně a vyběhli, povalili muže na břicho a spoutali mu ruce i nohy.

Když Samuel volal na centrálu, tekly mu slzy.

Joona pomohl ženě z bedny a zabalil ji do své bundy. Držel ji v náručí a utěšoval ji, že pomoc už je na cestě. V tom okamžiku postřehl nenadálý pohyb mezi stromy. Větvičky se pohupovaly a k zemi se snesla sněhová závěj.

„Někdo tam stál a pozoroval nás,“ řekne tiše.

Padesátiletá žena přežila, přestože strávila skoro dva roky v rakvi. Jurek Walter tu a tam přišel, hrob otevřel a dal jí vodu a jídlo. Žena oslepla, byla silně podvyživená a přišla o zuby. Svaly měla ochablé, tělo jí zdeformovaly proleženiny, utrpěla omrzliny na rukou i nohou.

Nejdříve měli lékaři za to, že je jenom traumatizovaná, ale pak se ukázalo, že utrpěla vážná poškození mozku.

Velkou část parku uzavřela policie ještě během té noci. Hned ráno označil policejní pes další místo, vzdálené pouhých dvě stě metrů od ženina hrobu. Vykopali tam ostatky muže a chlapce, nacpané v modrém plastovém sudu. Později se ukázalo, že byli pohřbeni o čtyři roky dřív, ale v sudu moc dlouho nepřežili, přestože do něj měla trubka přivádět vzduch.

Jooná vidí, že jeho vyprávění Valerií otrásl. V obličeji úplně zesinala a drží si ruku před ústy.

Valeria myslí na Joonův popis prvního setkání s Jurkem — jak ho pozoroval pod oknem další oběti. Vybavil se jí muž, kterého v pátek zahlédla u skleníku na kraji lesa. Měla by to Joonovi říct, ale nechce, aby si začal namlouvat, že Jurek je přese všechno naživu.

Od chvíle Jurkova zadržení převzal předběžné vyšetřování státní zástupce, výslechy — od rozhodnutí o uvalení vazby až do hlavního líčení — však vedli Jooa se Samuelem.

„Zdá se to nepochopitelné, ale Jurek Walter pronikl do hlavy každému, kdo se k němu dostal dostatečně blízko,“ vypráví Jooa a pohlédne Valerii do očí. Nebylo v tom nic nadpřirozeného, jenom jistý druh dokonale chladného poznání lidských slabostí... Uměl vystihnout cosi naprosto zásadního, kvůli čemu pak člověk ztratil schopnost se bránit.

Jurek Walter během celého období za mřížemi nepřiznal vůbec nic. Netvrdil však ani, že je nevinný — většinu času se zabýval filozofickou dekonstrukcí pojmů *trest* a *zločin*.

„Vlastně mi až při závěrečných výsleších došlo, že Jurek měl v plánu přimět Samuela nebo mě, abychom připustili možnost, že je nevinný... že ten hrob našel náhodou, a když jsme ho zadrželi, snažil se té ženě naopak pomoci z rakve ven.“

Jednou večer, když byli Jooa se Samuelem společně běhat, položil Samuel hypotetickou otázku, co by se stalo, kdyby v okamžiku, kdy do lesa přišli, stál u hrobu kdokoli jiný.

„Nemůžu na to přestat myslet,“ řekl Samuel. „Že ať by to byl kdokoli, byl by obviněn ze zločinu.“

Bylo jasné, že konkrétní důkazy chyběly a že žaloba byla postavená spíše na okolnostech zadržení a naprostém nedostatku jakýchkoli vysvětlení.

Jooa věděl, že Jurek je nebezpečný, ale tehdy ještě netušil, o jak vysokou úroveň nebezpečnosti se jedná.

Samuel Mendel se začal stahovat do pozadí, už to nemohl vydržet, nedokázal pobývat v Jurkově blízkosti, říkal, že se cítí pošpiněný, jako by se sám nakazil.

„I když se tomu bráním, říkám věci, které naznačují, že by mohl být nevinný,“ přiznal Samuel.

„Je vinen... ale myslím si, že má komplice,“ odpověděl Joona.

„Podle všeho je to osamělý šílenec, který...“

„Když jsme ho načapali v lese u hrobu, tak přece nebyl sám,“ přerušil ho Joona.

„Ale ano, byl tam sám, za to může jen jeho schopnost manipulace, že máš pocit, jako bys skutečného pachatele zahlédl prchnout do lesa.“

Joona si mnohokrát vzpomněl na poslední rozhovor s Jurkem před zahájením závěrečného soudního jednání.

Jurek Walter seděl na židli ve střežené výslechové místnosti a vrásčité obličej skláněl k zemi.

„Je mi úplně fuk, jestli mě soud shledá vinným nebo ne,“ prohlásil tehdy Jurek. „Ničeho se nebojím, bolesti... samoty ani smutku. Nejvyšší soud určitě žalobcův popis mého činu i původní rozsudek potvrdí,“ řekl bez nejmenších pochyb.

„Odmítáte se hájit,“ namítl Joona.

„Odmítám se zúčastnit rekonstrukce; po technické stránce je to jedno a totéž. Vyhrabat a zasypat hrob umí kdokoli.“

Joona pochopil, že ho Jurek zpracovává — že k tomu, aby byl zproštěn viny, musí dostat Joonu na svou stranu. Proto se v něm snažil zasít semínko pochybností. Joona věděl, oč se Jurek snaží, ale zároveň nemohl nevidět, že obžaloba skutečně má slabá místa.

„On si myslel, že tě pro sebe získal,“ řekne Valeria a v jejím hlase se ozývá strach.

„Myslím, že v tom viděl určitý příslib.“

Během závěrečného líčení byl Joona předvolán jako svědek, aby popsal, jak došlo k zadržení.

„Nemohlo to být tak, že se pan Walter naopak pokoušel tu ženu osvobodit?“ zeptal se obhájce.

Joona musel potlačit vnitřní nutkání mu přitakat. Taková možnost samozřejmě teoreticky existovala. Joona začal přikyvovat, ale hned se zarazil a vybavil si jasnou vzpomínku na

tu strašlivou scénu v lese, kdy Jurek Walter bez nejmenšího náznaku agrese strčil ženu zpátky do rakve pokaždé, když se z ní pokusila vylézt.

„Ne... on ji v tom hrobě držel. To on zabil i všechny ostatní,“ odvětil Joono.

Na závěr jednání oznámil soudce nejvyššího soudu, že obžalovaný se odsuzuje k forenzní psychiatrické péči na uzavřeném oddělení se zvláštní ostrahou. Jurek Walter přijal tvrdý rozsudek zcela lhostejně, přestože to pro něj znamenalo doživotní izolaci.

Než Walter opustil sál, obrátil se k Joonovi. Celý obličej měl zbrázděný tenkými vráskami a upřel na něho světlé, podivně prázdné oči.

„Teď zmizí oba synové Samuela Mendela,“ sykl tiše. „A pak zmizí Samuelova žena, Rebeka, ale... Ne, jen mě poslouchej, Joono Linno. Policie je bude hledat, a až to vzdá, bude je hledat Samuel, ale když mu dojde, že svou rodinu už nikdy neuvidí, spáchá sebevraždu...“

Světlo procházející olistěnými větvemi v parku za okny rozehvívalo jeho drobnou postavu, jako by byla utkaná z průsvitných stínů.

„A ta tvoje sladká dcerunka,“ pokračoval Jurek Walter a sklopil pohled na své nehty.

„Krot se,“ řekl mu Joono.

„Lumi taky zmizí,“ zašeptal Jurek. „A pak Summa. A až pochopíš, že je nikdy nenajdeš... oběsíš se.“

Zvedl hlavu a pohlédl Joonovi přímo do očí. V obličejí měl klidný výraz, jako by jeho slova již došla naplnění.

„Zašlapu tě do země,“ dodal tiše.

Joono dojde k oknu, vyhlédne skrz záclonu ven do tmy a chvíli pozoruje, jak se větve převalisých vrb chvějí ve větru.

„O Samuelovi jsi mi nikdy moc nevyprávěl,“ řekne Valeria.

„Zkoušel jsem to, ale...“

„Nebyla to tvoje chyba, že jeho rodina zmizela.“

Joono se zase posadí a pohlédne na ni lesklýma očima.

„Když mi Samuel zavolal, seděl jsem se Summou a Lumi doma u večere... měli jsme špagety a masové kuličky. Byl tak rozčilený, že mi chvíli trvalo, než jsem pochopil, že Rebeka s dětmi není v chatě na Dalarö, kam odjela jenom o pár hodin dřív... Už se spojil s policií a obvolal nemocnice... Pokoušel se vzchopit, klidněji dýchat, ale když mě požádal, abych ověřil, jestli Jurek Walter neutekl, stejně se mu zlomil hlas.“

„To se ale nestalo,“ hlesla Valeria.

„Ne, Walter byl ve své cele.“

Všechny stopy po Rebece a dětech končily na šterkové cestě pouhých pět metrů od opuštěného auta. Žádnou další stopu psi nezvětili. Policie po dva měsíce prohledávala lesy, cesty, domy i řeky a jezera. Když to policisté vzdali a po nich i dobrovolníci, pokračovali Samuel s Joonou v pátrání na vlastní pěst. Nikdy přitom nevyslovili to, čeho se oba nejvíc obávali.

„Jurek Walter měl komplice, to on je unesl,“ dodala Valeria.

„Ano.“

„A pak jsi přišel na řadu ty.“

Joona tehdy svoji rodinu úzkostlivě střežil. Manželku a dceru všude doprovázel, ale bylo mu jasné, že dlouhodobě je to neúnosné.

Samuel přestal hledat a asi rok po zmizení rodiny se vrátil do služby. Když se vzdal veškeré naděje, vydržel ještě tři týdny. Potom odjel na chatu, sešel na pláž, kde se jeho chlapi koupávali, a služební pistolí se střelil do hlavy.

Joona se pokoušel přesvědčit Summu, aby spolu utekli a začali nový život, ale jeho žena nedokázala porozumět tomu, jak moc je Jurek nebezpečný.

Joona se nejdřív snažil hledat možnosti pro ně pro všechny. Změnili by identitu a žili by v tichosti v nějaké daleké zemi.

Přes zašifrovanou telefonní linku se spojil se svým bývalým velitelem, ale ve skutečnosti věděl, že ani to nebude stačit. Ani nová a utajovaná identita není dokonale bezpečná. V nejlepším případě jim poskytne určitý náskok.

„Proč jste neutekli společně?“ zašeptá Valeria.

„Dělal jsem pro to všechno, ale...“

Když Joona pochopil, co musí udělat, začal být úplně posedlý. Vypracoval plán, který je měl všechny tři zachránit.

Bylo tu ještě něco důležitějšího, než aby mohl se Summou a Lumi být.

Důležitější byly jejich životy.

Kdyby zmizel on sám anebo společně s nimi, pro Jurkova pomocníka by to byl jen signál, aby je začal hledat.

A kdo hledá, ten ukryté lidi nakonec vždycky najde, to Joona dobře věděl.

Nikdo je hledat nesmí, říkal si. Jedině tak je nenajde.

Existovalo jenom jedno řešení: Jurek Walter i jeho stín museli uvěřit, že Summa a Lumi jsou po smrti. Joona zinscenoval autonehodu, při které měly obě zdánlivě přijít o život.

„Ale proč ne všichni tři?“ vyhrkne Valeria. „Mohli jste přece předstírat, žeš byl ve voze taky. Aspoň tak bych to udělala já.“

„Tomu by Jurek nikdy neuvěřil... Ošálila ho moje osamělost, jenom to, že jsem rok za rokem žil sám... To by nikdo nevydržel — ani po deseti letech nepropadnout falešnému pocitu bezpečí a konečně se s rodinou setkat.“

„A ty myslíš, že tě jeho stín celou tu dobu sledoval?“

„Sledoval,“ oduší Joona.

„Teď už to víme, ale copak jsi nikdy nikoho nezahlédl?“

„Ne.“

Nyní, když už je několik let po všem, Joona ví, že se tehdy rozhodl dobře. Zaplatili za to hodně vysokou cenu, ale Summě a Lumi tím zachránil život.

„Jurkovi celou dobu pomáhal jeho bratr, dvojče,“ pokračuje Joona. „Bylo to příšerné... neměl žádný vlastní život, byl to nesmírně traumatizovaný člověk, který žil jenom proto, aby poslouchal svého bratra, Jurka.“

Joona se odmlčí a vzpomene si na Igorova záda, po dlouholetém týrání pokrytá jizvami od řemene.

Když Jurek po čtrnácti letech strávených v izolaci uprchl, pokračoval v uskutečňování svého plánu, jako by se nic nestalo.

Během těch strašlivých dnů, kdy byl na svobodě, přišla o život spousta lidí.

„Ale Jurek i jeho bratr jsou přece mrtví,“ připomene mu Valeria.

„Ano.“

Joona si vybaví okamžik, kdy střelil Jurkova bratra třikrát z těsné blízkosti do srdce. Kulky prošly tělem a Igor se zřítil po zádech do propasti. Přestože Joona věděl, že musí být mrtvý, seběhl ještě dolů ze strmého svahu, aby se o tom ujistil.

Saga Bauerová střelila Jurka Waltera a viděla, jak řeka odnáší jeho tělo do moře.

Když se Joona konečně zase shledal se svou ženou Summou, umírala na rakovinu. Odvezl ji i dceru Lumi do domku v Nattavaare. Malá rodina spolu prožila půl roku. Když Summa zemřela, pochoval ji v rodišti její babičky na severu v Purnu.

Ale teprve před rokem, když Saga našla zbytek Jurkova těla a otisk prstu i jeho DNA stoprocentně souhlasily, se Joona odvážil uvěřit, že už je opravdu po všem.

Tehdy jako by začal zase dýchat.

Smutek a poraněná duše ho však neopustily a ani Saga Bauerová po čase stráveném s Jurkem už nikdy nebyla stejná jako dřív. Její nitro jako by potemnělo a Joona měl občas pocit, jako by se snažila uniknout svému osudu.

Saga Bauerová utíká svižným tempem přes most Skansbron, na který dopadají stíny okolních vyšších mostů.

S duněním ji míjejí těžká auta.

Blíží se ke konci mostu a protahuje krok.

Sportovní bundu má na prsou ztmavlou potem.

Téměř denně běhá z práce do čtvrti Gamla Enskede, kde vyzvedává ze školy svou nevlastní sestru Pellerinu.

Saga se po dlouhé době začala opět stýkat se svým otcem. Přestože už si všechna velká nedorozumění mezi sebou vyjasnili, je pro ni těžké vzít na sebe znovu roli dcery. Možná už cestu k sobě nikdy nenajdou.

Pod viaduktem s ulicí Nynäsvägen a železničními kolejemi zrychlí tempo. Její kroky se ozvěnou odrážejí ode zdí.

Saga, která má svaly vyrýsované jako baletka, je mimořádně krásná. V blondatých vlasech má zapletené copánky z barevných bavlnek a oči neskutečně modré.

Saga Bauerová je operativní komisařka švédské bezpečnostní policie, ale celý podzim ji její šéf nutí psát zprávy a účastnit se otravných schůzí na téma úspěšné policejní spolupráce mezi Švédskem a Spojenými státy. Aby se vyhnuli otevřenému sporu a interní kritice, domluvili se, že budou spolupráci popisovat jako úspěšnou, a Sagu Bauerovou a americkou speciální agentku Lópezovou jejich šéfové přiměli, aby se spřátelily na Facebooku.

Saga mine temnou sportovní halu, pokračuje dál mezi rodnými domky a poslední kus cesty ke škole sprintuje.

Z fotbalového hřiště stoupají oblaka prachu a vznášejí se nad vysokým plotem.

I když je Pellerině už dvanáct let, nemůže chodit ze školy domů sama. Musí počkat s mladšími dětmi v družině, až ji někdo vyzvedne.

Pellerina má Downův syndrom a narodila se s Fallotovou tetralogií — kombinací čtyř srdečních vad, které dohromady brání průtoku krve do plic. Ve čtyřech týdnech jí zavedli do srdce shunt a provedli rozsáhlou operaci.

Sažina sestra trpí poruchami učení, ale s pomocí asistentky může chodit do normální školy.

Když Saga prochází kolem hlavní budovy a míří do odpolední družiny Mellis, tep se jí zpomaluje a dech zklidňuje. Vidí svou sestřičku oknem v přízemí. Vypadá spokojeně, skáče a směje se společně s dalšími dvěma dívkami.

Saga otevře vstupní dveře, vejde do šatny, u zóny vymezené lepicí páskou si zuje boty, pokračuje do klubovny a z tanečního sálu slyší hlasitou hudbu. Zastaví se ve dveřích.

Lustr je zakrytý růžovým šátkem. Dunivé basy taneční hudby rozechvívají skleněnou tabuli v okně, které děti ozdobily sněhovými vločkami z papíru.

Saga poznává Annu a Fredriku ze sestřiny třídy, obě jsou o hlavu větší než Pellerina.

Všechny tři jsou bosé, jejich ponožky leží shrnuté a pohozené pod židlí. Stojí v řadě, počítají do rytmu, krotí boky, pak udělají krok vpřed, tlesknou rukama a otočí se do kola.

Pellerina tančí s úsměvem, vůbec si nevšímá, že jí z nosu teče nudle. Saga vidí, že tančí dobře, naučila se všechny kroky, jenom je trochu moc dychtivá, krotí boky o něco víc než ostatní dvě.

Anna vypne hudbu. Je udýchaná, zastrčí si za ucho uvolněný pramen vlasů a zatleská.

Saga stále stojí mezi dveřmi a sleduje, jak si obě dívky přes Pellerininu hlavu vyměňují pohledy a Fredrika nakonec udělá hloupou grimasu, která Annu rozesměje.

„Proč se smějete?“ zeptá se Pellerina zadýchaně a nasadí si silné dioptrické brýle.

„Smějeme se, protože jsi tak šikovná a krásná,“ řekne Fredrika a potlačí úsměšek.

„Vy jste taky šikovné a krásné,“ usměje se Pellerina.

„Ale ne tak krásné jako ty,“ řekne Anna.

„To ne,“ rozesměje se Pellerina.

„Měla bys rozjet sólovou kariéru,“ dodá Fredrika.

„Co to je?“ zeptá se Pellerina a upraví si brýle na nose.

„Že by možná bylo lepší, kdybys tancovala sama a my tě při tom natočily...“

Když Saga vejde do sálu, Fredrika okamžitě zmlkne. Pellerina se k sestře rozběhne a obejmě ji.

„Bavíte se dobře?“ zeptá se Saga klidně.

„Nacvičujeme tanec,“ odpoví Pellerina.

„A jde vám to?“

„Skvěle!“

„Anno?“ osloví Saga jednu z dívek. „Jak vám to jde?“

„Dobře,“ odpoví Anna a zašilhá po Fredrice.

„Fredriko?“

„Ano.“

„Vidím, že jste hodné holky,“ řekne Saga. „Takže jen tak dál.“

Saga čeká v šatně, zatímco Pellerina před odchodem několikrát obejmě asistentku, potom stáhne z věšáku kombinézu a naskládá si do tašky výkresy.

„Jsou to nejlepší holky ze třídy,“ vysvětluje Pellerina Saze, když ruku v ruce kráčí přes školní dvůr.

„Ale kdyby po tobě chtěly, abys dělala něco divného, tak to odmítni,“ řekne Saga.

„Jsem už velká holka,“ namítne dotčeně sestra.

„Víš, že jsem občas trochu protivná,“ odpoví Saga a cítí, jak se jí dělá knedlík v krku.

Drží Pellerinu za ruku a myslí na dívky, které na sebe dělaly přes sestřinu hlavu opičky. Možná chtěly Pellerinu natočit a zesměšňující video pak rozšiřovat.

Později se vždycky tvrdí, že šlo o nevinnou hru, která se jen trochu zvrtila — ale každý přece moc dobře ví, když někomu ubližuje. Jenomže v jednu chvíli to člověku zachutná a rozhodne se v tom pokračovat.

Pellerina bydlí s otcem ve zděném domku s červenou omítkou a taškovou střechou v ulici Björkvägen ve čtvrti Gamla Enskede.

Staré jabloně i trávník se třpytí drobnými ledovými krystalky.

Zatímco Saga zamyká branku, Pellerina se rozběhne napřed a zazvoní na domovní zvonek.

Lars-Erik Bauer má na sobě manšestrové kalhoty a zmuchlanou košili, u krku rozepnutou. Ostříhat potřeboval už asi před měsícem, ale rozčuchané prošedivělé vlasy mu zároveň dodávají sympaticky excentrického vzhledu. Sagu při každém setkání s otcem překvapí, jak zestárl.

„Pojď dál,“ řekne jí otec a pomáhá Pellerině z kombinézy. „Bylo by skvělé, kdybys zůstala na večeri.“

„Nemám čas,“ odpoví Saga automaticky.

Pellerině se úplně zamlžily silné brýle. Sundá si je a vydupe po schodech nahoru do svého pokoje.

„Budu dělat zapečené těstoviny. Víím, že je máš ráda.“

„Měla jsem je ráda, když jsem byla malá.“

„Tak řekni, co by sis dala, a já pro to zajedu,“ řekne otec.

„Nech toho,“ usměje se Saga. „To je úplně jedno, sním cokoli a zapečené těstoviny jsou skvělé.“

Lars-Erik má upřímnou radost, že Saga hned nespíchá pryč. Vezme jí bundu, pověsí ji na věšák a pozve dceru dál.

„Trochu se obávám, že dvě holky z družiny nejsou tak úplně hodné,“ řekne Saga.

„V jakém smyslu?“

„Nevím, jen mám takový pocit. Nějak divně se na sebe tvářily.“

„Pellerina to většinou zvládá moc dobře sama, ale radši s ní promluvíím,“ přikývne otec, když společně krácejí po schodech nahoru do dívčina pokoje.

Lars-Erik je kardiolog. Aby měl Pellerinino srdce neustále pod kontrolou, koupil si domů profesionální přístroj na měření EKG. Její srdeční vady se totiž mohou kdykoli objevit znovu.

Saga si prohlíží sestřiny nové výkresy, zatímco otec připouje Pellerině na břicho elektrody. Vybledlá pooperační jizva jí vede vertikálně přes hrudní kost.

„Začnu chystat večeri,“ řekne Lars-Erik a nechá je o samotě.

„Mám pitomé srdce,“ vzdychne Pellerina a zase si nasadí brýle.

„Máš to nejlepší srdce pod sluncem,“ odpoví Saga.

„Jsem srdeční dítě,“ usměje se Pellerina.

„To teda jsi. A taky jsi ta nejkrásnější sestřička na světě.“

„Ty jsi nejkrásnější, vypadáš úplně jako Elsa,“ zašeptá Pellerina a dotkne se Sažiných dlouhých vlasů.

Sagu obvykle rozčiluje, když ji někdo přirovnává k princeznám z disneyovských pohádek, ale zároveň ji těší, že Pellerina vidí sebe a Sagu jako sestry z *Ledového království*.

„Sago?“ zavolá zdola Lars-Erik. „Můžeš jít na chvilku sem?“

„Hned jsem zpátky, Anno,“ řekne Saga a pohládí sestřičku po tváři.

„Dobře, Elso.“

Lars-Erik stojí u kuchyňské linky a krájí pórek. Na stole leží balíček. Je zabalený v alobalu a ozdobený papírovým srdcem s nápisem *Pro mou milovanou dceru Sagu*.

„Došel mi balící papír,“ řekne omluvně otec.

„Já ale žádné dárky nechci, tati.“

„To nic není, jen taková drobnost.“

Saga odtrhne fólii a zmačká ji do lesklé koule, kterou odloží vedle květované papírové krabice.

„Otevři to,“ vyzve ji otec se širokým úsměvem ve tváři.

Pod vrstvou dřevité vlny leží starý porcelánový trpaslík. Má zelené šaty, přísné oči, růžové tváře a malá, spokojená ústa.

V náruči drží velký hrnec.

Je to její trpaslík.

Vytahovali ho každý rok na Vánoce a hrnec vždycky býval plný růžových a žlutých karamel.

„Hledal jsem ho strašně dlouho,“ vysvětlí jí Lars-Erik. „A dneska jsem jen tak zašel do jednoho vetešnictví v Solně a on tam stál.“

Saga si vzpomene, jak maminka jednou, když se na tátu zlobila, trpaslíka popadla a praštila s ním o zem, až se rozletěl na kusy.

„Díky, tati,“ řekne a postaví figurku na stůl.

Když se Saga vrátí nahoru k Pellerině, vidí, že její srdeční frekvence stoupla, jako by sestra právě utíkala. Pellerina vyděšeně a s otevřenými ústy zírá na displej svého telefonu.

„Co se děje?“ zeptá se Saga ustrašeným hlasem.

„Nikdo to nesmí vidět, nikdo to nesmí vidět,“ drmolí sestra a přitiskne si telefon na prsa.

„Tati!“ zavolá Saga.

„Nikdo nesmí!“

„Nic se neděje, nic se neděje. Jen mi pověz, na co ses dívala.“

„Ne.“

Lars-Erik chvátá po schodech nahoru a vběhne do pokoje.

„Tak to pověz tatínkovi,“ řekne Saga.

„Ne,“ vykřikne Pellerina.

„Co se stalo, Pellerinko? Chystám dole večeri,“ dodá otec prosebně.

„Viděla něco na mobilu,“ vysvětluje Saga.

„Ukaž mi to,“ řekne Lars-Erik a natáhne ruku.

„Já nesmím!“ vzlyká Pellerina.

„Kdo to říká?“

„Stálo to v tom mailu.“

„Já jsem tvůj táta, takže se na to podívat můžu.“

Pellerina mu podá telefon a on s nakrčeným obočím otevře a přečte text.

„Ale kočičko,“ usměje se a spustí ruku s mobilem. „To je přece jenom legrace, rozumíš?“

„Musím to poslat dál, jinak...“

„Ne, to rozhodně nemusíš, v naší rodině se žádné hloupé maily dál nepřeposílají,“ pronese Lars-Erik rozhodně.

„Nějaký řetězový dopis?“ zeptá se Saga.

„Ano, a hodně hloupý,“ odpoví otec a obrátí se zase k Pellerině. „Hned to smažu.“

„Prosím, ne!“ žadoní dívka, ale mail už je pryč.

„A je to,“ řekne Lars-Erik a podá jí telefon zpátky. „Teď na to můžeme zapomenout.“

„Já taky někdy dostávám řetězové dopisy,“ řekne Saga.

„A nepřišly za tebou?“

„Kdo?“

„Klaunky,“ zašeptá Pellerina a posune si brýle na nose.

„Žádné klaunky neexistují, jen si je někdo vymyslel,“ zavrtí hlavou otec. „Nějaké dítě se jen snaží ostatní vyděsit.“

Když Lars-Erik sejme Pellerině elektrody a vypne přístroj EKG, Saga snese sestřičku ze schodů a uloží ji na pohovku u televize. Zabalí ji do deky a jako obvykle jí pustí *Ledové království*.

Venku se setmělo. Otec právě zalil těstoviny směsí smetany, vajíček a strouhaného sýra. Saga si natáhne zašpiněné chňapky a vloží mísu do trouby.

„Co bylo v tom mailu?“ zeptá se šeptem.

„Aby člověk unikl zatracení, musí ten mail poslat dalším třem osobám,“ vzdychne otec. „Jinak přijdou klaunky a vydlobnou mu ve spánku oči nebo tak něco.“

„Chápu, že ji to vyděsilo,“ odpoví Saga.

Dojde k pohovce a podívá se na Pellerinu, která mezitím usnula. Saga jí sundá brýle a odloží je na stolek.

„Spí,“ řekne, když se vrátí do kuchyně.

„Až bude večere hotová, tak ji vzbudím. Takhle je to každý den, chodí ze školy strašně unavená.“

„Musím jít,“ hlesne Saga.

„Nestačíš se s námi najíst?“ zeptá se otec zskočeně.

Saga zavrtí hlavou, otec ji doprovodí do předsíně a podá jí bundu.

„Nezapomeň si tu trpaslíka,“ připomene jí.

„Musí zůstat tady,“ odpoví Saga a otevře dveře.

Lars-Erik stojí ve dveřích. Na jeho vrásčité obličej a roz-
cuchané vlasy dopadá světlo.

„Myslel jsem, že ti udělá radost,“ řekne tiše.

„Takhle to nefunguje,“ zavrtí Saga hlavou a odejde.

Jsou teprve tři hodiny, a bílá obloha už je trochu potemnělá.

Joonovi služba v terénu nikdy nevadila, avšak od Nälenuvy návštěvy má pocit, že svět přešel do nebezpečnější fáze.

Jde podél železného plotu směrem ke kostelu Adolfa Fredrika a všimne si skupinky černě oděných postav okolo otevřeného hrobu. Okolní náhrobky jsou poškozené od vandálů a počmárané hákovými kříži.

Joona přejde ulici Olofa Palmeho a zahlédne, jak za oknem thajské restaurace někdo mává.

Od stolu vstala jakási opilá žena a zírá na něho.

Když prochází okolo a ocitne se jí tvář v tvář, žena plivne na sklo mezi nimi.

Joona pokračuje na náměstí Hötorget, kde stánky s ovocem a zeleninou pro dnešek právě zavírají. V myšlenkách se stále vrací k vykradači hrobů z Osla. Jakmile z Norska získá Summinu lebku, pojedje na sever a pochová ji ke zbytku jejích ostatků. Ještě se nerozhodl, jestli o tom, co se stalo, poví dceři Lumi. Určitě by ji to hodně rozrušilo.

Zrovna když míjí Koncertní dům, zaslechne opilý a agresivní mužský hlas a vzápětí tříštění skla, jako by někdo rozbil láhev. Joona se otočí a zahlédne, jak se zelené střepy sypou mezi auty.

Skupinka lidí se snaží zůstat v bezpečné vzdálenosti od zdrogovaného muže. Je neoholený, zacuchané blondaté vlasy mu na zátylku odstávají. Na sobě má ošoupanou koženou bundu a džíny, které jsou v rozkroku a podél jedné nohavice ztmavlé od moči.

Muž nemá ponožky ani boty a Joona vidí, že se na jednom chodidle poranil a rozšlapává na chodníku vlastní krev.

Muž huláká za ženou, která utíká pryč. Potom se zastaví a s pohrdavým výrazem ukazuje prstem na lidi shromážděné kolem a počítá je, jako by na tom nějak záleželo.

„Jeden, dva, tři, čtyři... pět, šest, sedm...“

Joona přistoupí blíž a všimne si, že těsně za zmateným mužem postává malá dívenka. Má špinavý obličej a každou chvíli začne plakat. Přestože je velká zima, nemá na sobě nic než růžovou teplákovou soupravu.

„Nemůžeme už jet domů?“ zeptá se a zatahá muže opatrně za bundu.

„Jeden... dva... tři...“

Muž se probere a opře se o sloup, aby neupadl. Oči má omámené, zorničky zúžené a z úzkého nosu mu teče.

„Nepotřebujete pomoc?“ zeptá se Joona.

„Jo, prosím,“ zamumlá muž.

„Co pro vás můžu udělat?“

„Zastřelte ty, na který ukážu.“

„Vy máte zbraň?“

„Ukážu jenom na ty, který...“

„Nechte toho,“ zarazí ho Joona klidně.

„Jo,“ odpoví muž.

„Máte zbraň?“

Narkoman ukáže na stojícího muže a ženu, která kolem nich prošla s kočárkem.

„Tati...“ pronese dívka prosebně.

„Neboj se,“ obrátí se k ní Joona. „Ale teď musím zjistit, jestli má tvůj tatínek nějakou zbraň.“

„Potřebuje si jen odpočinout,“ zašeptá dívenka.

Joona vyzve muže, aby zvedl ruce nad hlavu, a ten poslechne. Když se pustí sloupu, ztratí rovnováhu a zavravorá dozadu do stínu modré fasády.

„Co jste měl za drogu?“

„Jen trochu ketaminu a speedu.“

Joona si dřepne k holčičce. Otec mezitím nenápadně ukazuje na několik lidí v hloučku kolem.

„Kolik ti je?“

„Šest a půl.“

„Myslíš, že by ses uměla postarat o jednoho medvídka?“

„Cože?“

Joona otevře svoji tašku a vytáhne plyšovou hračku. Před Vánoce policisté vyfasovali medvídky, aby je mohli rozdávat dětem, kterým někdo ubližuje anebo které se stanou svědky násilí. V rodinách násilníků je to často jejich jediný vánoční dárek.

Děvčátko se dívá na malého medvídky v pružovaném tričku a s velkým červeným srdcem na hrudi.

„Chtěla by ses o něho starat?“ usměje se na ni Joona.

„Ne,“ zašeptá dívka a upře na něho vystrašené oči.

„Jestli chceš, může být tvůj,“ vysvětlí jí Joona.

„Může být můj?“

„Ale určitě by chtěl, abys mu dala nějaké jméno,“ dodá Joona a medvídky jí podá.

„Sonja,“ řekne dívka a přitiskne si hračku k hrudi.

„To je krásné jméno.“

„Tak se jmenovala maminka,“ vysvětlí mu děvče.

„Musíme tatínka odvézt do nemocnice — máš někoho, u koho bys zatím mohla bydlet?“

Dítě přikývne a zašeptá cosi medvídkovi do ucha.

„Babičku.“

Joona zavolá sanitku a kontaktuje sociální pracovníci, se kterou se zná. Požádá ji, aby dívku vyzvedla a odvezla ji k babičce.

Sotva stačí malé všechno vysvětlit, na místo dorazí policejní vůz se zapnutým modrým majáčkem.

Dva uniformovaní kolegové dojdou k Joonovi a kývnou na pozdrav.

„Joona Linna? Váš šéf mě kontaktoval přes vysílačku,“ řekne jeden z nich.

„Carlos?“

„Máte mu zavolat.“

Joona vytáhne svůj mobil a na displeji vidí, že mu Carlos Eliasson, šéf Národního operativního oddělení, právě volá, ačkoli zvonění není slyšet.

„Joono,“ přijme hovor.

„Promiň, jestli tě ruším při práci, ale je to důležité. Chce se s tebou spojit nějaká německá komisařka, Clara Fischerová ze Spolkového kriminálního úřadu.“

„A proč?“

„Slíbil jsem, že jim pomůžu s předběžným vyšetřováním jednoho případu... Policie v Rostocku vyšetřuje smrt muže v kempu, pravděpodobně jde o vraždu... oběť se jmenuje Fabian Dissinger... měl na svědomí spoustu znásilnění a nedávno ho pustili z uzavřeného psychiatrického oddělení v Kolíně nad Rýnem.“

„Ale já jsem pořád v podmínce, ještě mi zbývá pár týdnů služby...“

„Vyžádala si konkrétně tebe,“ skočí mu do řeči Carlos.

II

Slunce září z jasné zimní oblohy a Joona projíždí mezi zelenavými poli a velkými kamennými domy, před nimiž parkují na vyasfaltovaných vjezdech kola a auta.

Letadlo ze Stockholmu přistálo před hodinou na letišti Rostock-Laage, Joona si pronajal BMW a vyrazil po dálnici číslo devatenáct na sever.

Stále ještě neví, proč si komisařka Fischerová vyžádala pomoc právě od něho. Nikdy v minulosti s ní nespolupracoval a jméno muže, kterého našli mrtvého v kempu, se v souvislosti s žádným z případů, které Joona řešil, neobjevilo.

Clara Fischerová se o tom, proč žádá o pomoc právě Joonu, vůbec nezmiňovala, ale protože švédské a německé policejní úřady dlouhodobě spolupracují, Carlos s jeho odjezdem souhlasil.

Během letu stačil Joona pročíst tři ze starých spisů Spolkového kriminálního úřadu, které se týkaly zavražděného.

Fabian Dissinger byl souzen za třiadvacet agresivních znásilnění, provedených na ženách i mužích v Německu, Polsku a Itálii. Podle posudku soudního psychiatra trpěl antisociální poruchou osobnosti se sadistickými rysy a se sklonem k psychopatii.

Joona odbočí ostře doleva a vjede do lesa. Napravo v mlázi prosvítá rozblácená motokrosová dráha, dál už jede až k vjezdu do kempu Ostseecamp Rostocker Heide jenom lesem.

Joona zaparkuje u natažené policejní pásky a dojde ke skupince německých policistů, kteří už ho očekávají.

Od satelitů a antén na střeších obytných přívěsů se odráží zimní slunce.

Komisařka Clara Fischerová je vysoká žena s hrdým a trochu dotčeným výrazem. Její tmavohnědé oči jako by při pohledu na blížícího se švédského kolegu získaly ostřejší výraz.

Polodlouhé zvlněné vlasy má na spáncích prošedivělé. Oblečená je v černé kožené bundě, která jí sahá až ke stehnům, a na nohou má černé kožené kozačky s nízkými podpatky, hnědými od vlhké hlíny.

Clara Joonu pozorně sleduje, jako by jakákoli sebemenší změna výrazu v jeho tváři mohla být nanejvýš důležitá.

„Díky, že jste tak rychle dorazil,“ řekne Clara a potřese si s ním rukou, aniž z něho spustí oči.

„Mám kempy rád...“

„Výborně.“

„Ale stejně bych rád věděl, proč tady jsem,“ dodá Joon.

„Není to proto, že by smrt Fabiana Dissingera znamenala pro Německo až tak velikou ztrátu,“ odpoví Clara a ukáže k obytným vozům.

Společně vykročí po jedné z asfaltových cest vedoucích do kempu. Vzduch je chladný a sluneční paprsky pronikají holými korunami stromů.

„Nechci říct, že dostal, co si zasloužil, ale kdyby bylo na mně, tak by nadosmrti seděl v cele,“ pronese Clara tiše.

„To chápu.“

Minou přízemní budovu se sprchami a malý bufet. Za policejními páskami postává několik hostů z kempu a mobilními telefony si natáčejí místo činu. Červenobílá páska se ve větru třepotá.

„Chápete to,“ opakuje po něm Clara a z boku na něho pohlédne. „Vím, že minulý týden několik kolegů v Berlíně odmítlo pracovat na případu... Ve strouze před jednou školou našli utopeného známého pedofila... Rozumím jim, když kvůli tomu měli odložit vyšetřování loupežné vraždy mladé ženy ve Špandavě.“

Joon a Clarou mlčky procházejí mezi starými obytnými vozy, zabedněnými na zimu.

Nejbližší okolí místa činu vyhrazené další policejní páskou střeží dva uniformovaní policisté. Oba komisařku Fischero-ovou uctivě pozdraví.

„Cabby padesát osm z roku dva tisíce pět,“ řekne komisařka a kývne směrem k obytnému vozu. „Tohle je nejlevnější přívěs v celém kempu. Dissinger ho měl pronajatý dva měsíce a čtyři dny.“

Joon se podívá na hranatý vůz postavený na betonových kvádrech. Ze zohýbané antény na střeše stéká po stěně vozu červenohnědá rez.

Dva kriminální technici v bílých kombinézách pracují vedle stolku zastíněného plachtou. V okolní hlíně jsou zapíchnuté tabulky s čísly označující místa nálezů. V zamaštěném hliníkovém hrnci plném dešťové vody plave spousta mrtvých much.

„Asi jste si nestačil pročíst ty zprávy, které jsme vám poslali...“

„Jenom některé.“

Clara se neradostně usměje.

„Jenom některé,“ opakuje po Joonovi. „V jeho počítači jsme našli spoustu pornografie s prvky násilí... takže zřejmě můžeme vycházet z předpokladu, že jedenáct let psychiatrické péče ho vůbec neuzdravilo. Byl zavřený, dostával léky a vegetoval... ale celou dobu čekal jenom na to, až bude moct pokračovat.“

„Někteří tak fungují,“ odpoví Joon prostě.

Vysoký technik v bílém overalu uvolní místo ve voze, aby mohli vstoupit, a řekne Cláře něco, čemu Joon nerozumí.

Joon s německou komisařkou vstoupí dovnitř přes špalek, který slouží jako schod.

Clara ho celou dobu troufale pozoruje. Jako by měla na jazyku otázku, kterou však nevysloví.

Béžové koberce jsou pokryté nášlapnou fólií z poloprůsvitného plastu. Podlaha obytného vozu jim praská pod nohama.

Na bleděmodré půlkruhové pohovce s vybledlým vzorem leží ošoupané hnědé sako s krvavými skvrnami na rukávech.

„Někdo tu rvačku musel zaslechnout,“ pronese Clara tlučeně.

Na kuchyňské lince stojí vyrovnané zkumavky na biologické vzorky a sáčky s nalezenými předměty — hrnky od kávy, sklenice od piva, kartáčky na zuby a nedopalky.

„Dissingera přišel někdo navštívit — zřejmě to mělo proběhnout stejně jako obvykle, jenomže ho dostihl čas — byl starší a slabší... a situace se obrátila v jeho neprospěch. Ten, koho se pokusil znásilnit tentokrát, ho nakonec ubil k smrti.“

Sluneční paprsky pronikají dovnitř přes špinavá okna a zažloutlé flekaté záclonky. V průvanu z otevřených dveří se v rozích oken třepotají zbytky potrhaných pavučin.

„Našli ho dva mladíci... Prý se s ním seznámili před několika dny a Dissinger jim řekl, aby se u něho zastavili na drink.“

„S těmi mladíky si taky rád popovídám,“ řekne Joona a prohlíží si krev na zaobleném rohu skříňky.

„Jsou z toho hodně rozrušení, ale kdyby přišli na drink o něco dřív, nejspíš by na tom teď byli ještě hůř.“

Manželská postel je celá zakrvácená a jedna z lampiček nad ní je vytržená ze zdi a visí jenom na kabelech. Kdosi tu někoho táhl po holé matraci z postele, dotyčný se pak vyškřábal nazpátek, pokusil se uniknout a šátral rukou po stěně.

„Jeho příbuzní zrovna nestojí ve frontě na organizování pohřbu, takže jsem ho nechala viset, dokud nepřijedete,“ řekne nakonec Clara a pokyne rukou ke dveřím na záchod.

„Díky.“

Joona otevře posuvné dveře na toaletu. Ze závěsné skříňky mezi kazetovým záchodem a umyvadlem visí tělo mohutného muže, do pasu nahé. Chodidla dosahují k podlaze, ale obě nohy jsou u kolen zlomené, takže mrtvému nemohly sloužit jako opora.

Kolem krku má ocelové lanko. Zařízlo se mu těsně pod ohryzkiem, nejméně pět centimetrů hluboko.

Stopa stékající krve se táhne po chlupaté hrudi a velkém břiše až na džíny.

„Identifikací jste si jistí?“

„Stoprocentně,“ odpoví Clara a znovu upře na Joona významný pohled.

Mužův obličej je rozbitý, z jeho rysů toho moc nezbylo.

Paže visící podél těla zčernaly posmrtnými skvrnami.

„Po tom soudním procesu musel mít spoustu nepřátel,“ řekne Joona zamyšleně. „Už jste...“

„Ze statistického hlediska bývá nenávisť motivem poměrně zřídka,“ skočí mu Clara do řeči.

Joona klouže pohledem po stěnách kolem mrtvoly. Muž zjevně dlouho bojoval, aby se neudusil. Ve snaze uvolnit sevření ocelové smyčky se houpal ze strany na stranu, až umyvadlo prasklo. Ačkoli to vypadá jako neúplné oběšení, protože oběť dosahuje nohama na zem, Joona si je jistý, že pitva prokáže zlomeninu jazyčky a horního okraje štítné chrupavky.

„Předpokládám, že sem nalákal nějakého muže, ale zřejmě tentokrát volil špatně,“ řekne Clara a nasadí si latexové rukavice.

„K žádné rvačce tady nedošlo,“ pronese Joona.

„Ne?“

„Určitě se bránit mohl, ale nemá poškozené klouby,“ pokračuje Joona.

„Když jste teď tělo viděl, můžeme ho poslat na patologii,“ zašeptá Clara.

„Nemá ani žádné rány, které by svědčily o sebeobraně.“

„Ale jistěže má,“ namítne komisařka a otočí paže mrtvého tak, aby na ně bylo vidět.

„Nebránil se,“ opakuje Joonu klidně.

Clara Fischerová vzdychne, pustí paže a pronikavě se na Joonu zahledí.

„Jak toho můžete tolik vědět?“

„Co tady dělám?“ zeptá se Joonu.

„Na to jsem se vás právě chtěla zeptat,“ řekne Clara a vytáhne z tašky igelitový sáček se starým mobilním telefonem.

„Mobil,“ řekne Joonu.

„Mobil, který jsme našli mezi matracemi na pohovce... Patřil Fabianu Dissingerovi,“ vysvětlí Clara a přes igelit telefon zapne. „Dva dny před smrtí vytočil tohle číslo — znáte ho?“

„To je moje číslo,“ odpoví Joonu.

„Vaše soukromé telefonní číslo bylo jedno z posledních, na která volal.“

Joonu vytáhne svůj telefon a dohledá hovor mezi zmeškanými.

„Povězte mi, co víte,“ řekne Clara.

„Teď už vím, proč jste chtěla, abych přijel.“

„Vysvětlete mi, proč vám volal,“ trvá na svém komisařka.

Joonu zavrtí hlavou.

„Fabian Dissinger neměl se žádným z mých případů nic společného.“

„Povězte mi pravdu,“ naléhá Clara rozčileně.

„Vůbec nic o tom nevím.“

Komisařka si ze rtů odfoukne pramínek vlasů.

„Nic o tom nevíte, ale nějaká souvislost tu být musí,“ nedá se Clara.

„Ano,“ přikývne Joonu, přistoupí k mrtvému o krok blíž a prohlíží si jeho oči.

Jedno se úplně ztrácí v šedomodrém otoku a odhalené červené tkáni. Druhé oko je otevřené a na bělmu je zřetelných několik tečkovitých podlitin.

Teď už Joonu chápe, proč komisařka Fischerová vyčkávala, než mu řekla o telefonátu. Chtěla vědět, jestli ho místo činu vyvede z rovnováhy natolik, aby odkryl souvislost, kterou by jinak mohl popřít.

„Dejte mi něco,“ řekne Clara odhodlaně.

I přes okolní chlad se jí na horním rtu lesknou kapičky potu.

„Chtěl bych být přítomen u pitvy,“ odpoví Joonu.

„Říkal jste, že nedošlo k žádné rvačce.“

„Násilí bylo jednostranné... a téměř nekontrolovaně agresivní, ale s uplatněním vojenských metod.“

„Vy jste byl voják, než jste nastoupil k policii. Byl jste členem speciální zásahové jednotky.“

Když do přívěsu vstoupí dva technici a rozloží na podlaze vak na mrtvolu, Joonu s Clarou odstoupí ode dveří na záchod. Technici připevní oběti na ruce papírové sáčky, společně přeštipnou lanko a sejmou velké, nehybné tělo.

Muži pod jeho tíhou hekají, a zatímco ho nohama napřed vynášejí úzkými dveřmi toalety, vzájemně si dávají stručné instrukce. Když Fabiana Dissingera pokládají do pytle, Joonu na okamžik zahlédne jeho široká záda a chlupatá ramena.

„Počkejte, otočte ho,“ řekne Joonu a přistoupí k technikům.

„Könnten Sie bitte die Leiche auf den Bauch drehen?“ požádá je Clara.

Technici se chvíli tváří nechápavě, ale pak otevrou vak, otočí tělo a pustí k němu Joonu s Clarou.

Když Joonu pohlédne na záda mrtvého muže, rozbuší se mu srdce. Kůže v místech od spodního okraje lopatek až dolů ke kříži má nepřírozeně proužkovanou, jako kdyby ležel na hrubé rohoži.

„Co to má se zády?“ zašeptá Clara.

Joona se nestará o rukavice, přidřepne si a opatrně prsty přejede přes hrubé jizvy — stovky rovnoběžných stop po ranách, které opakovaně krvácely a znovu se zacelovaly.

„Vím, že jste legendární komisař,“ pronese Clara pomalu. „Ale máte za sebou vězení, jste v podmínce a já vás můžu zatknout a předvést k výslechu, jestli mi nevysvětlíte, jak...“

Joona vstane, protáhne se kolem ní. Zavadí o kuchyňskou linku, omylem strhne k zemi několik sáčků se skleničkami a popelníkem a pak pokračuje ven ze dveří do slunečního svitu.

„Mám vás, Linno, vidíte?“ vyhrkne Clara a následuje ho.

Joona neodpoví, chvátá přes šterkové prostranství, odstrčí několik techniků, kteří tam stojí s telefony v rukou, a opustí ohrazený prostor.

„Zastavte ho,“ řekne Clara za ním sotva slyšitelně.

Joona mine dva uniformované policisty s vědomím, že kdyby se pokusili ho zastavit, ublížil by jim.

Oni v jeho tváři zjevně vidí totéž a opatrně mu ustoupí z cesty.

Mrtvý muž v obytném přívěsu má na zádech stopy po mučení.

Podobné jizvy měl na zádech bratr Jurka Waltera. Celé roky ho někdo bičoval obtahovačem na břitvu — silným koženým řemenem, který se používá k dobrušování břitvy. Joona si zatím není jistý, co tato podobnost znamená, ale nepochybně jde o vzkaz určený právě jemu.

Rozběhne se k parkovišti, nasedne do auta a otočí se tak prudce, že bláto vystříkne až na dveře vozu.

Ještě cestou z kempu volá norské kriminální policii. Musí se dozvědět, jak vypadala záda vykradače hrobů, kterého našli mrtvého v Oslu — muže, který měl v mrazáku Summinu lebku.

Joona jede taxíkem z letiště rovnou na oddělení soudní patologie Karolínského institutu nedaleko Stockholmu.

V oknech červené cihlové budovy svítí elektrické vánoční svíčky a zčernalé šípky na okolních keřích jsou pokryté námrazou.

Joona si dnes nevzal svoje léky, protože má pocit, že mu otupují myšlení.

Jako následek nehody před několika lety trpí Joona určitým druhem Hortonova syndromu. Občas ho bolest hlavy na několik minut úplně vyřadí, jindy po chvílce sama přejde. Jediné, co mu zatím pomáhá, je lék na epilepsii topiramát.

Joona vejde vstupními dveřmi a odbočí chodbou doleva. Zrovna tudy prochází starý uklízeč s uklidovým vozíkem.

„Jak se daří Cindy?“ zeptá se Joona.

„Už je jí mnohem líp,“ usměje se muž.

Joona si v duchu říká, kolikrát už za roky své policejní služby by čekal na chodbě, než mu Nâlen sdělí výsledky pitvy.

Dnes je to trochu jiné, protože těla, která má jeho přítel analyzovat, vidí pouze na fotografiích.

Vykradač hrobů z Osla neměl na zádech tytéž stopy po týrání jako sexuální násilník z Rostocku. Těsně před smrtí však dostal pět tvrdých ran páskem nebo bičem.

Fabiana Dissingera někdo mučil dlouhodobě, musel přitom klidně ležet na břiše a přijímat údery do zad přímo ze strany.

Sotva se rány zhojily, nové údery je znovu otevřely, a tak pořád dokola.

Ve velkém pitevním sále svítí zářivky.

Zády opřená o kachlíkovou stěnu tam dřepí Saga a vedle ní stojí Nâlen v lékařském plášti a mne si štíhlé ruce.

„Norové mi poslali fotky, dostal jsem je cestou sem a hned jsem vám je přeposlal,“ vysvětluje Joona.

„Díky,“ odpoví Nâlen.

„Ani mě neobejmeš?“ zeptá se Saga a postaví se.

Blondřaté vlasy má spletené a jako obvykle je oblečená ve světlých džínách a bundě boxerského klubu.

„Vypadáš spokojeně,“ řekne Joona, dojde k ní a obejmě ji.

„To asi jsem,“ řekne Saga.

Joona o krok ustoupí a podívá se jí do očí. Saga ještě chvíli nechá jednu ruku na jeho rameni.

„Přestože chodíš s poldou.“

„S Randym,“ usměje se Saga.

Nâlen otevře svůj počítač, vyhledá mail a klikne na přílohy. Všichni tři stojí před monitorem a prohlížejí si snímky z obou míst činu.

„O co tu jde?“ zeptá se Saga nakonec. „Oba někdo ubil k smrti, jde o hodně hrubé násilí, nadměrné násilí... ani jeden z nich se nijak výrazně nebránil... a oba měli na zádech stopy po bití.“

„Stejně jako Jurkův bratr,“ řekne Joona.

„O tom by se dalo diskutovat.“

„Fabian Dissinger má úplně stejné jizvy jako Jurkovo dvojče... i když ty Fabianovy nebyly tak strašné. Jeho týrání netrvalo tak dlouho a nebylo tak zlé a...“

„Není to stejné,“ skočí mu do řeči Saga.

„Obě oběti mají se mnou přímou souvislost,“ pokračuje Joona.

„To ano,“ souhlasí Saga.

„Všichni tvrdí, že Jurek Walter je mrtvý,“ řekne Joona po chvíli. „Ale já si teď říkám, že... to tak možná není.“

„Nech toho,“ vyhrkne Saga.

„Joono,“ řekne Nâlen a rozrušeně si posune brýle. „Máme tělo, máme stoprocentní shodu DNA...“

„Jenom si chci znovu projít důkazy,“ přeruší ho Joona. „Musím zjistit, jestli čistě teoreticky existuje možnost, že stále žije a...“

„Nežije,“ zavrtí hlavou Nâlen.

Saga beze slova vykročí ke dveřím.

„Počkej, tohle se tě taky týká,“ pronese Joono k jejím zá-
dům.

„Přinesu ty materiály,“ souhlasí nakonec Nâlen, „uděláme
to, co říkáš.“

„Vy jste se zbláznili,“ zabručí Saga a vrátí se do sálu.

Nâlen odemkne skříň s dokumenty a vytáhne desky se
zprávami a fotografiemi týkajícími se smrti Jurka Waltera.
Z ledničky vyndá skleničku s prstem naloženým do formalí-
nu. Přes sklo se prst zdá o něco větší. Okolo něj se v kapalině
vznášejí bílé částičky.

„Jediný důkaz Jurkovy smrti, který máme, představuje ten-
hle prst,“ řekne Joono.

„Zatraceně, vždyť tam byl celý trup,“ pronese Saga zvýše-
ným hlasem. „Srdce, plíce, játra, ledviny, střeva...“

„Sago, poslouchej mě,“ pokračuje Joono. „Já jenom chci,
abychom tohle spolu udělali. Abychom si to společně prošli.
Buď nás to uklidní, nebo...“

„Vždyť jsem ho zastřelila! Zabila jsem ho,“ přeruší Joono
Saga. „Mohl mě zabít. Nikdy se nedozvím, proč to neudělal,
ale já jsem ho střelila do krku, do paže, do hrudi...“

„Uklidni se,“ chlácholí ji Nâlen a přisune k ní kancelářskou
židli.

Saga se posadí, na chvíli si zakryje obličej dlaněmi, spustí
ruce dolů a zhluboka se nadechne.

„Jurek Walter tam tehdy v noci zemřel,“ pokračuje nalome-
ným hlasem. „Nevím, kolikrát jsem si to v hlavě už celé pře-
hrála... Jak těžké bylo utíkat v hlubokém sněhu, jak se svě-
tlo nouzové rakety odráželo od drobných krystalků... Viděla
jsem ho úplně zřetelně a střelila ho ze svého glocku sedm-
náctky. První ranou jsem trefila krk, druhou paži... pak jsem
sněhem pokračovala dál a střelila ho třikrát do hrudi. Ani jed-
na kulka ho neminula, viděla jsem, jak z průstřelů vytryskla
krev na sníh za ním.“

„Já vím, ale...“

„Nemůžu sakra za to, že pak spadl do řeky, ale střílela jsem dál do vody a viděla kolem něho oblak krve, sledovala jsem ho a střílela, dokud ho neodnesl proud.“

„Všichni dělali, co měli, nebo spíš ještě mnohem víc,“ pronese Nàlen pomalu. „Policie tam hned v noci poslala potápěče a za rozbřesku prošli se psy víc než deset kilometrů břehu po obou stranách.“

„Měli najít jeho tělo,“ odpoví Joono tlumeně.

Ví, že Saga pokračovala v hledání na vlastní pěst. Její pátrání nejspíš představovalo jakousi dlouhou cestu nazpátek, její soukromý způsob, jak ty události zpracovat. Znal její vyprávění o tom, jak sledovala tok řeky až k ústí v Hysingské zátocě, zakreslovala si do mapy jeden sektor za druhým a systematicky prohledávala šéry podle čtverců zanesených v mapě. Studovala mořské proudy a vydala se na každíčký ostrov i ostrůvek podél stokilometrového pásu pobřeží. Mluvila s místními obyvateli i s letními hosty, rybáři, zaměstnanci na trajektech i oceánografy.

„Našla jsem ho,“ zašeptá Saga a pohlédne na Joonu zarudlýma očima. „Do prdele, Joono, já ho našla!“

Vyprávěla mu, jak po roce hledání potkala na opuštěné severní straně ostrova Högmarsö starého muže. Byl to bývalý kostelník, chodil na pobřeží sbírat naplavené dříví. Dala se s ním do řeči a dozvěděla se, že před pěti měsíci našel na břehu mrtvého muže.

Saga s ním došla do obydlené části ostrova.

Za sněhobílou kaplí stál jeho domek a staré krematorium.

„Jurkovo tělo tehdy v zimě zanesly proudy na Högmarsö,“ řekne Saga a upřeně hledí Joonovi do očí.

„To je pravda,“ přikývne Nàlen. „Chápeš, Joono? Všechno to sedí. Jurek Walter je mrtvý.“

„Nezbylo z něho nic než trup a jedna paže,“ pokračuje Saga. „Kostelník vyprávěl, že nadmutý zbytek těla převezl na zahradním kolečku přes les k sobě a uložil ho do kůlny za kaplí.“

Ale jeho pes z toho pachu šlel, a tak tělo přemístil do starého krematoria.“

„Proč nezavolał policii?“ zeptá se Jooná.

„Nevím, třeba doma tajně páčil alkohol nebo neplatil daně,“ odpoví Saga. „Nebo už tehdy začínal být dementní... Ale tělo si vyfotil mobilem, kdyby přišla policie a vyptávala se... a taky si do mrazáku uložil ten prst.“

Nálen vytáhne z desek vytištěnou fotografii a podá ji Joonovi.

Jooná ji vezme do ruky a přidrží tak, aby se na ní neodráželo světlo ze zářivek.

Na betonové podlaze vedle sekačky na trávu leží nafouklý lidský trup bez hlavy. Pod ním se vytvořila kaluž vody. Zbělelá kůže se na hrudi odchlípla a tři velké průstřely zejí v těle jako temné krátery.

„Je to Jurek a tohle jsou moje zásahy,“ řekne Saga, která vstala a postavila se vedle Joony, aby se na snímek podívala.

Nâlen klidnými pohyby vytáhne kopie oskenovaných otisků, záznam z Walterova zatčení a zprávu z laboratoře.

„Shoda je nezpochybnitelná, protože jsme měli DNA i otisky prstů... stejné otisky nemají ani jednovaječná dvojčata,“ dodá.

„Já nepochybuju o tom, že je to Jurkův prst,“ řekne Joono tiše.

„Byl odříznutý z mrtvého těla,“ zdůrazní Nâlen.

„Joono, je mrtvý. Copak neslyšíš, co říká?“ zeptá se Saga a otře si z tváří slzy.

„Mrtvá mohla být jen část těla,“ odpoví Joono. „Ten prst mohl někdo odříznout z useknuté ruky, která jen ležela ve vodě stejně dlouho jako ten trup.“

„Ale sakra, Joono!“ zaúpí Saga.

„Čistě teoreticky,“ trvá na svém Joono.

„Nâlene, musíte mu vysvětlit, že to je vyloučeno.“

Nâlen si znovu upraví brýle na nose a obrátí se k Joonovi.

„Ty myslíš, že by si usekl ruku, aby mohl...“

Odmlčí se a dívá se Joonovi do očí.

„Řekněme, že Jurek má to nepravděpodobné štěstí a přežije. Plave s proudem, dostane se na břeh a přežije,“ řekne Joono vážně.

„Ty zásahy byly smrtelné,“ protestuje Saga.

„Jurek začínal jako dětský voják,“ řekne Joono. „O bolest nestará, kdyby to bylo nutné, klidně by si rány vypálil a ruku amputoval.“

„Joono, určitě chápeš, že to není možné,“ namítne Nâlen unaveně.

„Je to nemožné, jenom jestli to není možné.“

„Posloucháme tě,“ řekne Saga a klesne zpátky na židli.

Joonova tvář je bledá a nehybná.

„Jurek najde muže s podobnou tělesnou konstitucí a podobného věku,“ začne. „Střelí ho přesně tak, jako jsi střelila ty jeho... pak mrtvému uřízne hlavu a zbytek těla uloží do vody někde u pobřeží... může ho mít v kleci nebo třeba v síti.“

„Zároveň se svou vlastní rukou,“ dodá Nâlen tiše.

„Nebylo by to pro něj nic mimořádného. Uchovával lidi v hrobech a občas se na ně chodil dívat.“

„To by ale musel spolupracovat s tím kostelníkem, kterého Saga potkala.“

„Jurek umí lidi přimět, aby ho poslouchali.“

Z kohoutku na stěně dopadají těžké kapky na odtokovou mřížku v podlaze.

Joona pohlédne na Nâlena a Sagu. Jeho světlešedé oči mu téměř zčernaly a obličej má pokrytý krupějemi potu.

„Souhlasíte se mnou, že existuje teoretická možnost, že Jurek Walter žije?“ zašeptá.

„Joono,“ osloví ho Nâlen prosebně, a pak přikývne.

„Ale to jsou jen výmysly, tohle přece nestačí, nic to neznamená!“ vykřikne Saga a smete fotografie i zprávy na zem.

„Já netvrdím, že věřím tomu, že žije,“ zkusí to Joono.

„To je skvělé, Joono, protože už to vážně začínalo vypadat divně,“ reaguje Saga rozčileně. „Protože já jsem ho zastřelila a našla jsem jeho tělo!“

„Vlastně to byl jenom prst.“

„Joono má pravdu, teoreticky to možné je.“

„Dobře, sakra,“ sykne Saga a opět se posadí na židli.

„Teoreticky máte pravdu, ale ať to vezmete z kterékoli strany, nedává to žádný smysl. Proč by sakra Jurek zabíjel dva perverzní zločince? Jednoho v Norsku a druhého v Německu?“

„To k Jurkovi nesedí,“ souhlasí Nâlen.

Joona zavře oči a s chvějícími se víčky sbírá sílu, aby v rozhovoru pokračoval.

„Jurek měl tři druhy obětí,“ začne a otevře oči. „Skutečné oběti, ty primární, byly ty, které sám nezabil. Jako třeba Samuel Mendel.“

„Proto bylo tak těžké najít v jeho činech nějaký vzorec.“

„Druhým typem byly ty osoby, které odvedl od svých primárních obětí, aby jejich životu sebral smysl.“

„Děti, manželky, sourozenci, rodiče, přátelé.“

„Ani ty Jurek nechtěl zabít — jako jednotlivci pro něho neměli žádný význam.“

„Proto je měl zavřené nebo zakopané v bednách nebo sudcích,“ přikývne Nâlen.

„Třetí kategorie byly osoby, které mu jen náhodou přišly do cesty... a vlastně ani ty zabíjet nechtěl, dělal to jenom proto, že pro něj bylo praktické odstranit je jako překážky.“

„Takže on vlastně vůbec zabíjet nechtěl?“ zeptá se Saga.

„Ze samotného zabíjení nic neměl. Nemělo pro něho žádný sexuální aspekt, nešlo o projev síly, jenom o jeho osobní rozsuděk... První kategorii osob, tedy primární oběti, chtěl zničit natolik, že se pro smrt rozhodnou samy.“

Joona se podívá na podlahu, kde leží snímky rozmočeného lidského trupu, zbičovaných zad a laboratorní zprávy.

„Teď máme dvě oběti, jež vzájemně vůbec nic nespojuje, ale někdo je bil způsobem, který jednoznačně připomíná týrání Jurkova bratra. Jedna z obětí měla v mrazáku Summinu lebku, druhá se ti pokoušela dovolat.“

„To nemůže být náhoda,“ řekne tiše Saga. „Ale ty vraždy k osobnosti Jurka Waltera nesedí.“

„S tím souhlasím, s tím naprosto souhlasím. A ani si nemyslím, že to Jurek udělal. Ale možná se mi někdo pokouší něco sdělit. A možná má ta osoba s Jurkem něco společného.“

„Co když těch obětí bude víc?“ hlesne Saga a upře na Joonu oči.

Stellan Ragnarson je prostý muž s přátelskýma očima a trochu nejistým, váhavým úsměvem. Vlasy si začal holit, když už je měl moc řídké na to, aby mu dodávaly chlapecký vzhled.

Dnes má na sobě lesklé černé tepláky a šedou sepranou mikinu s kapucí a se znakem New York Rangers.

Vyndá z ledničky půlkilový kus vepřového, odtrhne fólii a vloží maso do velké nerezové mísy.

Marika sedí u stolu s telefonem a tabulkou čokolády.

Je o pět let mladší než on a pracuje na čerpací stanici na proti supermarketu ICA Kvantum u silnice E65.

„Rozmazluješ ho,“ řekne a odlomí z tabulky tři čtverečky.

„Jsem nechutně bohatěj,“ odpoví Stellan a položí misku na podlahu pod kuchyňské okno.

„Dneska jo.“

Stellan se usmívá při pohledu na velikého psa, který polyká maso a pohazuje přitom hlavou dozadu. Rollof je mohutný rotvajler, sebevědomý a klidný. Ocas má kupírovaný, protože se mu jako štěněti stáčel na záda.

Stellan je nezaměstnaný, ale právě vyhrál nějaké peníze, když vsadil na dostihy, a jako překvapení koupil Marice růži.

Usadí se společně na pohovku, jedí teplé housky se sušenou šunkou a hořčicí a sledují televizní seriál *Stranger Things*.

Zrovna když oba dojí, Marice zazvoní telefon. Pohlédne na displej a zjistí, že je to už zase její sestra.

„Vezmi to,“ řekne Stellan a vstane. „Jdu si nahoru na chvíli zahrát. Pak zajdu s Rollofem ven.“

„Ahoj sestřičko,“ přijme Marika hovor a s úsměvem si urovná polštář pod zády.

Stellan si vezme z ledničky plechovku piva a vyjde po schodech nahoru k počítači.

Před půlrokem se mu podařilo proniknout na hluboký web — neviditelnou část internetu, která je údajně pětitisíckrát větší než obvyklý internet.

I ten, kdo nestudoval programování ani nic podobného, většinou ví, že každý počítač i telefon má na internetu svoji jedinečnou IP adresu. Jde o kombinaci čísel, díky které je možné uživatele identifikovat a vystopovat i místo jeho pobytu.

Stellana zlákal temný internet, který je součástí hlubokého internetu a jehož servery s IP adresami nepracují. Právě tam se odehrává většina skutečně nebezpečných obchodů a výměn: zbraně, drogy, znásilnění, vraždy na objednávku, obchod s otroky a lidskými orgány.

Ale po tom, co se stalo před jedenácti dny, s temným internetem raději úplně skončil. Přerušil všechny kontakty a učinil neúspěšný pokus o vymazání programu.

Nic se neděje, říká si.

A stejně už na temný internet nechodí a online hraje jenom hry.

Oblíbil si hru *Battlefield*.

Je to intenzivní, ale pořád jenom hra.

Člověk si najde skupinu, se kterou má společně uskutečnit nějaký vojenský úkol. Většinou se tam všichni baví jenom o tom, co mají ve hře udělat, ale i tak je zábavné poznávat nové lidi, kteří můžou sedět u monitoru kdekoli na světě.

Stellan si odloží plechovku s pivem vedle sebe na stůl, a než si nasadí sluchátka, neprůhlednou páskou zalepí oko malinké kamery na monitoru počítače.

Jejich úkolem ve hře je zlikvidovat vůdce teroristů v rozvalinách rezidence v Damašku.

Dostali satelitní snímky budovy a ze základny přiletěli na místo vrtulníkem.

Stellan ovládá hru jednou rukou a druhou se pokouší otevřít plechovku. Nestihne to, zase musí při hře použít obě ruce.

Vyrazí zadní dveře, utvoří dvě dvojice a vstoupí dovnitř. Stellan a jeho společník, který si říká Straw, utíkají sloupovou

chodbou podél atriového dvora s rozpraskanou mramorovou podlahou a zrezivělým vojenským vybavením mezi suchými palmami.

„Uklidni se,“ řekne Stellan do hlasového chatu.

„Půjdu první, jestli se bojíš,“ odpoví Straw a tiše si odříhne.

„Všiml sis vůbec těch strážů?“ zašeptá Stellan.

V temném rohu jenom slabě žhnou jejich cigarety. Když vtahují kouř, světlo slabě ozáří automatické zbraně, které svírají v ruce.

Straw vzdychne Stellanovi do sluchátek a potom rovnou vyběhne a postřílí stráž, které chrání vůdce teroristů. Sloupovou chodbou se rozléhá drsný hluk střelby.

„Do prdele, tohle nemůžeš dělat, dokud nemáme pod kontrolou celý dvůr,“ pronese Stellan a znovu položí ruku na plechovku s pivem.

Pokouší se zvednout kroužek, zatímco Strawův avatar se prochází po dvoře se zbraní zavěšenou u boku.

„Nechceš s tou plechovkou pomoci?“ zeptá se.

Stellan si strhne z hlavy sluchátka a zvedne se tak prudce, až židli za sebou povalí. Zírá na monitor, vidí, že kamera je zalepená, a potom ze sluchátek odložených na stole vedle ovladače zaslechne hlas.

„Sedni si zpátky!“ volá na něho Straw.

Stellan přistoupí k počítači, vytrhne z něho sluchátka, vypne počítač stisknutím tlačítka a vytáhne kabel ze zásuvky. Zatímco celý přístroj odnáší do šatny, snaží se přijít na to, jak ho někdo mohl vidět.

Dojde k oknu a vyhlédne na temnou ulici. Stojí tam auto se zamlženými okny. Stellan spustí dolů žaluzie, zvedne židli z podlahy a s bušícím srdcem se posadí.

„Co se to děje?“ zašeptá si sám pro sebe.

Schová ovladač i sluchátka do zásuvky psacího stolu a všimne si, jak moc se mu třesou ruce.

Pomyslí si, že to musí nějak souviset s tím, co se přihodilo před jedenácti dny.